Toruń, dnia 15 marca 1937 r.

POMORSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr 7

TREŚĆ:

DZIAŁ URZĘDOWY:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY:

DZIAŁ URZĘDOWY

63.

Zarządzenie
Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 19 stycznia 1937 r.

w sprawie przepisów miejscowych o zaopatrywaniu ludności w wodę oraz o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w Toruniu.

Na podstawie art. 408 pkt 12 i 14 art. 410 pkt 9 i 12 i art. 415 pkt a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202) w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663), na wniosek Urzędu Wojewódzkiego Nr KBS 7/2 z dnia 15 września 1936 r., oparty na uchwale Rady Miejskiej w Toruniu z dnia 20 lutego 1935 r., zarządzam co następuje:

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

A. Urządzenia wodociągowe.

Obowiązek połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 1.

Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże, lub przeznaczonymi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak niż 1 rok od daty otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1-ym, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na którym znajduje się wodociąg miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanej, powiększonej lub przebudowanej.

§ 2.

Nieruchomości prywatne, niezabudowane budynkami, określonymi w § 1, w chwili otwarcia miejskiego wodociągu na odnośnej ulicy lub placu, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia wodociągowe i połączone z wodociągiem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 1 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie wprowadzają przymusu pobierania wody dla celów technicznych i przemysłowych, jak również nie mają zastosowania do nieruchomości, zaopatrzonych z własnych urządzeń w wodę, zdatną do picia — o ile właściciel nieruchomości udowodni, że urządzenia te stale i pewnie dostarczają wodę zdatną do picia.

§ 3.

O czasie otwarcia wodociągu miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 4.

Wrazie niezastosowania się właściciela nieruchomości do przepisów § 1 i § 2 ust. 1 Zarząd Miejski ma prawo połączyć tę nieruchomość z wodociągiem miejskim i urządzić na niej jeden lub w razie potrzeby kilku punktów odbiorczych wody (zdrojów) na koszt właściciela.

Połączenia domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem gminnym.

§ 5.

Połączenia domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim na przestrzeni od zaworu głównego za wodomierzem lub miejscem przeznaczonym na jego umieszczenie do rurociągu ulicznego wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości.

Połączenia te na przestrzeni od zaworu głównego do rurociągu ulicznego stanowią własność gminy i będą na jej koszt utrzymywane.

Zwolnienie od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem gminnym.

§ 6.

W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może wyjątkowo zwolnić właściciela od obowiązku, określonego w §§ 1 i 2. Z ustaniem powodu zwolnienia od tego obowiązku zwolnienie traci swą ważność.

Koloniom robotniczym i właścicielom domów skromnie wyposażonych domów o małych mieszkaniach oraz domów o charakterze wiejskim lub prowizorycznym Zarząd Miejski może zezwolić do czasu zmiany charakteru zabudowania, na urządzenie ich kosztem w obrębie nieruchomości zdrojów wodociągowych, zasilanych z wodociągu miejskiego — zamiast zwykłych domowych urządzeń wodociągowych.

Specjalne urządzenia do podnoszenia wody w domach wysokich.

§ 7.

W przypadkach, gdy ciśnienie wodociągu miejskiego jest nie wystarczające dla podawania wody na najwyższe piętra wysokich lub wysoko położonych budynków, właściciel nieruchomości jest obowiązany zastosować odpowiednie urządzenia, zabezpieczające potrzebne ciśnienie wodociągowe.

Przepis ustępu pierwszego nie ma zastosowania do budynków istniejących w dniu wejścia w życie niniejszych przepisów.

Wykonywanie robót przy budowie wodociągu domowego.

§ 8.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny być wykonane przez osoby, posiadające odpowiednie uprawnienia stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowym z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) wraz z późniejszymi zmianami.

Po przystąpieniu do wykonania robót, należy je prowadzić bez przerwy aż do zupełnego wykończenia.

Zasypanie przewodów leżących w ziemi nastąpić może dopiero po sprawdzeniu przez Zarząd Miejski należytego wykonania wodociągu domowego.

Otwarcie dopływu wody do wodociągów domowych.

§ 9.

Otwarcie dopływu wody z wodociągu miejskiego po wykonaniu domowych urządzeń wodociągowych może nastąpić dopiero po sprawdzeniu przez Zarząd Miejski należytego wykonania wodociągu domowego, przeprowadzeniu próby na ciśnienie do wysokości 8 atmosfer i udzieleniu pozwolenia na użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia wodociągowe.

§ 10.

Urządzenia wodociągowe, wykonane na nieruchomościach przed wejściem w życie niniejszych przepisów, mogą być przyłączone do miejskiego wodociągu, o ile zadawalniająco wytrzymują próbę ciśnienia na 8 atmosfer i o ile przez Zarząd Miejski stwierdzonym zostanie, że nie wykazują zbyt znacznych odchyleń technicznych od niniejszych przepisów.

Zarząd Miejski może zarządzić zasypanie istniejących studzien, o ile zostanie ustalone, że studnie te mogą szkodliwie oddziaływać na zdrowie ludzkie.

Utrzymywanie domowej instalacji wodociągowej.

§ 11.

Właściciel nieruchomości obowiązany jest utrzymywać instalację wodociągową w zupełnym porządku i odpowiada za każde zewnętrzne uszkodzenie wodomierza i przewodów łączących oraz za ich uszkodzenie z powodu zamarznięcia. Wszelkie uszkodzenia instalacji właściciel powinien niezwłocznie naprawić, a o każdym zauważonym uszkodzeniu wodomierza niezwłocznie zawiadomić Zarząd Miejski.

Wykonywanie wszelkich robót na połączeniu z wodociągiem miejskim od wentyla spustowego z wodomierzem włącznie należy do Zarządu Miejskiego.

Wstrzymanie dopływu wody do nieruchomości.

§ 12.

Zarząd Miejski, poza przypadkami, przewidzianymi w przepisach szczególnych, może zarządzić wstrzymanie dopływu wody do wodociągów domowych w następujących przypadkach:

1) w razie stwierdzenia w instalacji domowej braków, grożących niebezpieczeństwem;

2) w razie stwierdzenia, iż woda w wodociągu jest zanieczyszczona w sposób dla zdrowia szkodliwy;

3) w razie pożaru i potrzeby zwiększenia dopływu wody do hydrantów pożarnych;

4) jeżeli odbiorca, pobierający wodę dla celów przemysłowych zalega z opłatami za wodę i kanały.

Wstrzymanie dopływu wody trwać będzie tak długo, dopóki powyżej wskazane powody nie ustaną.

W razie nieusunięcia przez właściciela nieruchomości braków w instalacji, określonych wyżej w pkt 1 w terminie wyznaczonym przez Zarząd Miejski, ten ostatni może je usunąć na koszt właściciela.

Przerwy w dostarczaniu wody

§ 13.

Przerwy w dostarczaniu wody, wywołane przez siłę wyższą, jako też wskutek robót, wykonywanych przez Zarząd Miejski w celach rozszerzenia lub naprawy miejskiego wodociągu albo też spowodowane przyczynami, wskazanymi w § 12 nie mogą być podstawą do żądania odszkodowania przez pobierających wodę.

O zamierzonej przerwie zainteresowani powinni być możliwie na czas zawiadamiani.

Kontrola domowych urządzeń wodociągowych.

§ 14.

W celu kontroli domowych urządzeń wo-

dociągowych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo, również od godziny 18 do godziny 8.

Opłaty za korzystanie z wody.

§ 15.

Za korzystanie z wody z wodociągu miejskiego lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z wodociągiem gminnym albo powinny były być połączone z tym wodociągiem w myśl § 1 i § 2, tudzież za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za wodę pobiera Zarząd Miejski według miesięcznych wskazań wodomierzy.

Celem kontroli pobierania wody Zarząd Miejski wstawia wodomierz do każdego połączenia domowego.

Zwolnienie właściciela nieruchomości od obowiązku połączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim (§ 6) nie zwalnia go od obowiązku uiszczania ryczałtowych opłat wodociągowych, przewidzianych w § 87.

§ 16.

Opłaty za wodę i za korzystanie z wodomierza uiszcza właściciel nieruchomości co miesiąc.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze, Zarząd Miejski może pobierać opłatę za wodę bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Odpowiedzialność za zniszczenie lub uszkodzenie wodomierza wynikłe z winy użytkowcy ponosi właściciel nieruchomości (ust. 1) lub lokator (ust. 2).

Pracownicy miejscy odczytują wskazania wodomierza, w obecności osób odpowiedzialnych za jego uszkodzenie (ust. 3) lub ich pełnomocników albo członków rodziny.

Gdyby z winy właściciela nieruchomości z powodu braku dostępu do wodomierza dwa razy z rzędu nie można było dokonać odczytu, koszta trzeciego odczytu i następnych ponosi właściciel nieruchomości.

Plomby przy wodomierzach mogą być zdejmowane tylko przez pracowników Zarządu Miejskiego.

§ 17.

Czasowe nieużywanie wody na nieruchomości nie zwalnia jej właściciela od stałej miesięcznej opłaty za wynajem wodomierza ogólnego.

§ 18.

W razie wątpliwości co do prawidłowego działania wodomierza może właściciel nieruchomości zażądać sprawdzenia wodomierza, wpłacając do kasy Zarządu Miejskiego na koszta badania kwotę ustaloną w taryfie.

Koszt tego sprawdzenia ponosi właściciel nieruchomości, o ile wodomierz wykazuje błędy w granicach ustalonych przez Główny Urząd Miar. W razie przekroczenia tych granic, koszt sprawdzenia ponosi Zarząd Miejski, przy czym w tym wypadku w następnym okresie obrachunkowym potrąca z rachunku sumę, wpłaconą na koszta sprawdzenia wodomierza oraz potrąca lub dolicza koszt wody, błędnie wykazanej bądź niewykazanej przez wodomierz w ostatnim okresie obrachunkowym.

§ 19.

Jeżeliby przy pobieraniu opłat za wodę według wskazań wodomierza okazało się, że wodomierz działa wadliwie i zachodzi obawa, że nie wskazał w danym miesiącu ilości rzeczywiście pobranej wody, to ilość ta powinna być obliczona na podstawie przeciętnej, otrzymanej według wskazań wodomierza za 2 miesiące poprzedzający zepsucie się wodomierza i następny po wstawieniu nowego wodomierza.

§ 20.

Opłaty wodociągowe powinny być uregulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty należne za czynności Zarządu Miejskiego połączone z udzieleniem pozwolenia, uiszcza się przed dokonaniem tych czynności.

Opłaty nieuiszczone w terminie będą ściągane według przepisów dotyczących ściągania danin komunalnych.

B. URZĄDZENIA KANALIZACYJNE.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją gminną.

§ 21.

Nieruchomości prywatne, zabudowane budynkami, przeznaczonymi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy i garaże lub przeznaczonymi na przetwórnie produktów spożywczych, po otwarciu kanału miejskiego na danej ulicy lub placu powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem ulicznym miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd Miejski, nie krótszym jednak od 1 roku od daty otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się kanał

miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane i połączone z kanałem ulicznym przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanych, powiększonych lub przebudowanych.

§ 22.

Nieruchomości prywatne, niezabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy lub placu budynkami, określonymi w § 21, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 24 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do zakładów przemysłowych i górniczych tudzież do grup budynków, jak np. kolonie robotnicze, gdy te zakłady lub grupy budynków posiadają urządzenia kanalizacyjne, działające w sposób, uznany przez Zarząd Miejski za właściwy.

§ 23.

Zarząd Miejski może zażądać wykonania w wyznaczonym okresie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości niezabudowanej budynkami, o których mowa w § 21, o ile to będzie uznane za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto ze względu na lokalne warunki na nieruchomościach o kilku frontach Zarząd Miejski może zażądać wybudowania kilku kanałów domowych i połączenia tych kanałów z odnośnymi kanałami ulicznymi.

§ 24.

O czasie otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy lub placu Zarząd Miejski powinien zawiadomić wszystkich właścicieli nieruchomości, położonych przy tejże ulicy lub placu.

§ 25.

W razie niewykonania przez właściciela domowych urządzeń kanalizacyjnych w terminach względnie okresach ustalonych po myśli §§ 21, 22 i 23 Zarząd Miejski ma prawo wykonać będące w mowie urządzenia na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałami gminnymi.

§ 26.

Przyłączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych wykona Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości przez wybudowanie przykanalika od granicy nieruchomości do kanału ulicznego.

Utrzymanie przykanalika w porządku należy do Zarządu Miejskiego, jeżeli jednak uszkodzenia lub nieprawidłowe jego działanie wywołane zostało na skutek niewłaściwego korzystania z domowych urządzeń kanalizacyjnych lub wadliwego działania tych urządzeń — koszta naprawy ponosi właściciel nieruchomości.

Odroczenie terminu wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 27.

W przypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiały skanalizowanie nieruchomości lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości, usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należycie zabezpieczone w inny sposób, Zarząd Miejski może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych, ustalony na podstawie § 21, względnie przewidziany w § 22.

Z ustaniem powodu odroczenia traci ono moc obowiązującą.

Sposób skanalizowania nieruchomości.

§ 28.

W dzielnicach miasta, posiadających kanalizację rozdzielczą, spływające z nieruchomości wody deszczowe powinny być odprowadzone poza jej obręb osobnymi kanałami.

§ 29.

Każda nieruchomość, przyłączona do sieci kanalizacyjnej, musi być równocześnie połączona z siecią wodociągową miejską, o ile na danej ulicy lub placu istnieje wodociąg miejski.

Od tego obowiązku Zarząd Miejski może zwolnić właścicieli poszczególnych nieruchomości w wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, szczególniej, gdy chodzi o nieruchomości, posiadający własny racjonalnie urządzony wodociąg domowy, dostarczający w dostatecznej ilości wodę zdatną do picia (§ 2 ust. 2).

§ 30.

Każda nieruchomość powinna być skanalizowaną oddzielnie tak, aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

Wrazie, gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części, taka oddzielna kanalizacja powinna być zaprowadzona, o ile możności, w każdej części nieruchomości.

Wyjątki od postanowień, zawartych w ustępach 1-szym i 2-gim mogą być dopuszczone tylko w razie niezbędnej konieczności tam, gdzie kilka nieruchomości stanowią jedną całość gospodarczą lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji, zgodnie z niniejszymi przepisami — przy czym Zarząd Miejski ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecznych.

Płyny odprowadzane do kanałów gminnych.

§ 31.

Do miejskiej sieci kanalizacyjnej powinny być odprowadzane z oddzielnych nieruchomości drogą podziemną:

1) wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, woda z centralnego ogrzewania i t. p.,

2) wszelkie wydzieliny (ekskrementy) ludzkie i płynne zwierzęce,

3) woda z opadów atmosferycznych, o ile kanalizacja miejska jest ogólno-spławną lub też, o ile istnieją w ulicy odrębne przewody, służące do odprowadzania wód opadowych.

Woda drenażowa może być odprowadzana do miejskiej sieci kanalizacyjnej tylko po uprzednim uzyskaniu pozwolenia.

§ 32.

Odprowadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych,

b) stałych odpadków gospodarstwa domowego jak obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze i t. p.,

c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów, oraz produktów o temperaturze powyżej 40° C,

d) substancyj wybuchowych i łatwo palnych, jak benzyna, eter, alkohol i t. p.,

e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi, lub zwierząt bez uprzedniej dezynfekcji.

Przy spuszczaniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40° C., lub zawierających kwasy i zasady, należy je odpowiednio unieszkodliwić przez ochłodzenie, neutralizację lub w inny odpowiedni sposób.

Zarząd Miejski może zabronić lub ograniczyć spuszczanie do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysłowych i t. p., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub ilość mogą oddziaływać szkodliwie na urządzenia kanalizacyjne miejskie.

§ 33.

Przyłączenie drenażu domowego, jako też ścieków ze stałych lodowni o charakterze przemysłowym do przewodów kanalizacyjnych, może być dozwolone tylko pod warunkiem zastosowania środków, uniemożliwiających zamulenie przewodów kanalizacyjnych oraz przedostawanie się ścieków lub gazów kanałowych do gruntu.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach zabudowanych.

§ 34.

Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane, wymagane są przynajmniej następujące urządzenia:

a) wszystkie zlewy, umywalki, wanny i t. p. zarówno już istniejące, jak i nowoustawiane powinny być bezpośrednio połączone z przewodem odprowadzającym tak, aby ścieki były odprowadzone do kanału ulicznego drogą podziemną; do użytku zaś mieszkań, nie zaopatrzonych w zlewy, należy urządzić na każdym podwórku lub na wspólnym korytarzu jeden ogólny zlew wraz z kurkiem czerpalnym wodociągowym należycie zabezpieczonym od działania mrozu; w celach wentylacji przewodów spustowych należy je wprowadzić ponad dach;

b) na nieruchomościach, zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202), w każdym mieszkaniu, złożonym z trzech lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia), należy urządzić osobny ustęp spłukiwany wodą. W przypadku znacznych trudności urządzenia ustępu wewnątrz mieszkania, złożonego z 3-ch lub więcej izb, Zarząd Miejski może zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości pod warunkiem urządzenia ustępu w inny sposób, dogodny dla mieszkańców;

c) na nieruchomościach, które zostały lub zostaną zabudowane albo przebudowane po wejściu w życie przepisu, powołanego wyżej w punkcie b), w każdym samoistnym mieszkaniu, złożonym z 2-ch lub więcej izb, powinien być urządzony ustęp spłukiwany, o wymiarach co najmniej 0,85 × 1,15 cm, oraz zlew kuchenny; dla mieszkań mniejszych, niezaopatrzonych we własne zlewy, należy na każde cztery mieszkania urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań;

d) na nieruchomościach wspomnianych wyżej w punkcie b) dla mieszkań nie posiadających osobnych ustępów, należy urządzić wspólne ustępy wewnątrz domu albo jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości; ustępy te powinny być połączone z przewodem domowym i zaopatrzone w należyte spłukiwanie; ilość oczek we wspomnianych ustępach powinna być taka, aby na każdych dwudziestu mieszkańców lokali, nie posiadających osobnych ustępów, przypadało co najmniej jedno oczko, ilość ta może być odpowiednio zmniejszona w przyszłości w miarę urządzenia ustępów w poszczególnych mieszkaniach, a z chwilą urządzenia ustępów we wszystkich mieszkaniach Zarząd Miejski może zwolnić od obowiązku utrzymywania ustępu ogólnego;

e) wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować, zabezpieczyć należycie przed działaniem mrozu, zaopatrzyć w należyte spłukiwanie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości.

§ 35.

Na nieruchomościach skanalizowanych nie wolno urządzać żadnych podziemnych zbiorników nieczystości, jak osadniki, doły ściekowe i kloaczne.

Po przyłączeniu nieruchomości do kanalizacji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem lub innym czystym sypkim materiałem.

Jednocześnie należy usunąć albo w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 36.

Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia w czasie większych opadów atmosferycznych zalewu nieruchomości wodami brudnymi z kanału.

Zarząd Miejski może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zabezpieczy te pomieszczenia od zalewu za pomocą odpowiednich urządzeń i zaworów, przy czym urządzenia te nie powinny tamować swobodnego odpływu do kanałów ścieków z wyżej położonych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 37.

Przepompowywanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być uskuteczniane tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób uznany przez Zarząd Miejski za właściwy.

Sporządzanie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 38.

Właściciel nieruchomości, zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien zwrócić się do Zarządu Miejskiego o udzielenie danych technicznych, potrzebnych do sporządzenia projektu kanalizacyjno-wodociągowego.

Dane te Zarząd Miejski powinien udzielić w terminie nie dłuższym niż 2 tygodnie, jednak po uiszczeniu opłat przewidzianych § 86 p. 1 a) i b) przez właściciela.

Domowe urządzenia kanalizacyjne powinny być wykonane przez osoby posiadające odpowiednie uprawnienie stosownie do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowym z dnia 7 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w brzmieniu ustawy z dnia 10 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 350).

§ 39.

Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy aż do zupełnego wykończenia.

Zasypanie przewodów leżących w ziemi nastąpić może po sprawdzeniu ich wykonania przez Zarząd Miejski.

Użytkowanie wykonanych urządzeń.

§ 40.

Zarząd Miejski może pozwolić na tymczasowe użytkowanie pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej, o ile uzna je za wykonane należycie.

Stałe korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych jest dozwolone po stwierdzeniu przez Zarząd Miejski, że wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszymi przepisami i w ogóle zadawalniająco i po udzieleniu pozwolenia na ich użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia kanalizacyjne.

§ 41.

Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z nieruchomości przed połączeniem jej z kanałem miejskim lub przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 42.

W celu kontroli urządzeń kanalizacyjnych upoważnieni pracownicy Zarządu Miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo — również od godziny 18 do godziny 8.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości działają nieprawidłowo, właściciel powinien je doprowadzić do należytego stanu w terminie, wyznaczonym przez Zarząd Miejski.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 43.

Za korzystanie z kanałów miejskich lub za prawo takiego korzystania na nieruchomościach, które zostały połączone z kanałami ulicznymi albo powinny były być połączone z tymi kanałami, na podstawie § 21 i 22, tudzież za czynności, związane z udzielaniem pozwoleń na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie, Zarząd Miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości, w przypadkach przewidzianych w § 16 ust. 2 — lokator.

Opłaty te powinny być regulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

Opłaty nieuiszczone w terminie będą ściągnięte według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. WARUNKI TECHNICZNE.

A. Urządzenia wodociągowe.

Materiał części instalacyjnych.

§ 44.

Wszystkie części domowej instalacji wodociągowej powinny być wykonane z materiałów, nie wywierających wpływu na jakość wody.

Zawór główny.

§ 45.

Domowe urządzenia wodociągowe powinny posiadać przy wodomierzu od strony nieruchomości własny zawór główny oraz kurek spustowy dla całkowitego jej opróżnienia. Wszystkie przewody powinny być ułożone z odpowiednimi spadkami dla należytego odwodnienia i odwietrzenia instalacji.

Wodomierz.

§ 46.

Wodomierz domowy powinien być umieszczony w piwnicy. Gdy nie ma odpowiedniej piwnicy wodomierz należy umieścić w specjalnie na ten cel przygotowanej studzience zewnątrz budynku. Przewód wodociągowy winien również i w tym wypadku być prostym, przy czym na odcinku przed wodomierzem musi być oddalony w kierunku poziomym co najmniej o 1,5 m od przykanalika. Studzienka na wodomierz może być wykonana z cegły lub kręgów betonowych o wymiarach kołowym ⌀ 1 m, prostokątnym 0,8 m × 1,2 m przy głębokości 1,8 m.

Studzienka powinna posiadać klamry żelazne dla schodzenia oraz otwór wyłazowy 0,60 m × 0,60 m w kwadracie, zaopatrzony w szczelny właz podwójny drewniany i żeliwny, zabezpieczony na zimę od przemarzania.

Podziemne części instalacji poza budynkami.

§ 47.

Wszystkie podziemne części instalacji domowej poza budynkami powinny być ułożone na głębokości przynajmniej 1 m 50 cm pod terenem w celu zabezpieczenia przed zamarzaniem.

Powyższe nie dotyczy przewodów ogrodowych i polewaczkowych, zaopatrzonych w odpowiednie urządzenia do opróżnienia i zamknięcia.

Przewody wodociągowe wewnątrz budynków.

§ 48.

Leżące przewody wodociągowe wewnątrz budynku powinny być prowadzone, o ile to jest możliwe, po ścianach wewnętrznych. W razie koniecznej potrzeby prowadzenia rur w ziemi pod podłogą, należy je układać w głębokości co najmniej 0,3 m pod podłogą. Zabrania się przy tym układania rur pod twardą podłogą na podłożu betonowym. Przeprowadzania rur na strychach należy unikać.

Ścienne przewody w budynku mogą być prowadzone albo po powierzchni ścian albo w bruzdach ściennych z pozostawieniem izolacji powietrznej dokoła rur. Bruzdy te mogą być zakryte dopiero po próbie na ciśnienie. Zamurowanie w ścianach na stałe przewodów wodociągowych jest zabronione.

Rury wodociągowe należy przeprowadzać w budynku tak, aby były zabezpieczone od zamarzania oraz od uderzeń.

Rury wodociągowe w budynku powinny być przytwierdzane do ścian za pomocą odpowiednich haków, uchwytów lub klamer w odstępach co najwyżej 3-metrowych.

Gdyby zachodziła obawa, iż niektóre odcinki przewodów wodociągowych mogą ulec zamarzaniu podczas silniejszych mrozów, należy je izolować (otulić) złymi przewodnikami ciepła.

Każdy pionowy przewód wodociągowy w budynku powinien być zaopatrzony przy odgałęzieniu od głównych przewodów poziomych w zawór przelotowy i kurek spustowy.

Rury powinny być układane w kierunkach prostopadłych lub równoległych do najbliższych ścian.

Urządzenia odpływowe i zbiorniki.

§ 49.

Pod wylotem wodociągowym powinno się

znajdować odpowiednie urządzenie odpływowe, posiadające zamknięcie wodne i sitkowe.

Kurki i zawory powinny być tak skonstruowane, aby nie powodowały uderzeń wodnych w przewodach.

Zabrania się używania kurków t. zw. półobrotowych, stożkowych lub klinowych, zamykających przypływ nagle.

Przed wannami, zbiornikami klozetowymi i pisuarowymi należy ustawiać zawory przelotowe.

Przy zbiornikach klozetowych i pisuarowych mogą być stosowane samoczynne pływakowe zawory.

Zabronionym jest bezpośrednie zasilanie kotłów parowych wodą z wodociągu, jak również ustawianie na poddaszach zbiorników bezpośrednio połączonych z siecią wodociągową, tudzież bezpośrednie łączenie rur wodociągowych z jakimikolwiek przyborami kanalizacyjnymi.

Średnica wylotów i przewodów.

§ 50.

Średnice wylotów wodociągowych powinny wynosić:

a) wylot nad zlewem, umywalką, zmywakiem przy klozecie, pisuarze, bidecie, natrysku, polewaczce pokojowej — 13 mm,

b) wylot nad wanną, dużym zlewem lub zmywakiem (restauracyjnym) — 20 mm,

c) polewaczka podwórzowa, ogrodowa lub uliczna — 26 mm,

d) wylot (kran) pożarny, wewnętrzny — co najmniej 38 mm.

Średnice przewodów do przyborów, wskazanych wyżej, powinny wynosić:

Przewody	do przyborów wskazanych wyżej pod literami			
	a	b	c	d przy 38 mm.
do 2 wylotów	13 mm.	20 mm.	32 mm.	50 mm.
przy 3 — 6 wylotach	20 "	26 "	38 "	80 "
przy 7 — 10 wylotach	26 "	32 "		100 "
ponad 10 wylotów	32 "	38 "		100 "

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie właściwa władza może zezwolić na odstępstwa od wyżej podanych w punktach a) — d) norm.

Przewody.

§ 51.

Przewody wodociągowe mogą być wykonywane z rur żeliwnych kielichowych bądź żelaznych obustronnie ocynkowanych.

Na przewody podziemne powinny być używane rury żeliwne kielichowe (mufowe) o średnicy 40 mm i większych.

Łączenie rur żeliwnych powinno być wykonywane na kształtki kielichowe z uszczelnieniem kielichów na sznur biały, sznur smołowy i ołów. W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może być dopuszczone łączenie kołnierzowe.

Rury żelazne ocynkowane mogą być z reguły używane tylko na przewody wewnątrz budynku. O ile w wypadkach wyjątkowych mają być one ułożone pod ziemią, powinny być owinięte starannie jutą i osmołowane lub w inny sposób zabezpieczone od szkodliwego działania związków chemicznych.

Łączenie rur żelaznych ocynkowanych powinno być wykonywane na kształtki i łączniki z gwintem gazowym lub na holendry.

Połączenie rur pod kątem powinno być wykonywane za pomocą kształtek, t. zw. krępowania rur ocynkowanych stosować nie wolno.

Wymiary i kształt rur wodociągowych żeliwnych kielichowych powinny odpowiadać normom Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Minimalne grubości ścianek rur żelaznych obustronnie ocynkowanych powinny wynosić stosownie do niżej podanych wewnętrznych średnic rur:

średnica — 13 mm grubość ścianek — 2,5 mm
średnica — 20 mm grubość ścianek — 2,5 mm
średnica — 26 mm grubość ścianek — 3,25 mm
średnica — 32 mm grubość ścianek — 3,5 mm
średnica — 38 mm grubość ścianek — 3,5 mm
średnica — 50 mm grubość ścianek — 3,5 mm

Wyżej podane grubości ścianek rur żelaznych ocynkowanych obowiązują do czasu znormalizowania przez Polski Komitet Normalizacyjny.

B. URZĄDZENIA KANALIZACYJNE.

Przewody odprowadzające ścieki.

§ 52.

Przewody, odprowadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego, powinny być ułożone, o ile możności w kierunkach prostych najkrótszych, powinny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłukiwaną. Przewody powinny być układane, o ile możności zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne,

odprowadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzane na zewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać, o ile możności, równolegle do najbliższej ściany w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zmiany kierunku przewodów wykonywać się powinno za pomocą krzywek dla linij głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odnośnych przewodów .

Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większym od 60⁰.

Zagłębienie przewodów.

§ 53.

Wierzch przewodu, ułożonego pod podłogą pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości co najmniej 0,30 m.

Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się co najmniej na głębokości 1.50 m pod powierzchnią terenu w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych na zewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

W wypadkach, gdy warunki techniczne stoją na przeszkodzie zachowania podanej wyżej głębokości zagłębienia przewodu, Zarząd Miejski może zezwolić na płytsze zagłębienie pod warunkiem zabezpieczenia przewodu od przemarzania.

Spadek przewodów.

§ 54.

Od najniedogodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się i do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonej wody w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 2%, spadek zaś drugorzędnych przewodów 3%, w takim razie dozwolonym może być przełom spadku pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i żeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie co najmniej 2% dla głównych i 3% dla drugorzędnych przewodów. Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 20%, drugorzędnych — 40%, przewodów od deszczówek — 60%.

§ 55.

Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

dla przewodów o średnicy 100 mm — 0,03
dla przewodów o średnicy 150 mm — 0,02
dla przewodów o średnicy 200 mm — 0,015
dla przewodów o średnicy 250 mm — 0,01
dla przewodów o średnicy 300 mm — 0,01.

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywania przewodów za pomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub suteren okaże się, iż spadek całego przewodu miałby być mniejszy od wyżej wskazanego spadku minimalnego, to rury powinny być układane nad podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym. W tym wypadku rury należy układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze, albo też na słupach murowanych. Każda rura powinna być podparta przynajmniej w dwóch punktach.

Średnica przewodów.

§ 56.

Średnice przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień powinny co najmniej wynosić:

od pojedyńczego zlewu kuchennego, zmywaka, wanny, umywalni lub pisuaru — 50 mm,

od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalek lub pisuarów — 70 mm,

od klozetów wodnych — 100 mm,

od rynien deszczowych z ganków i balkonów — 50—70 mm,

od rynien deszczowych z dachów — 100—150 mm.

Średnice przewodów odpływowych powinny co najmniej wynosić:

od zwykłych kuchen, pralen, łazienek, pisuarów, pojedyńczych klozetów, wpustów stajennych i piwniczych i t. p. — 100 mm,

od dużych kuchen (restauracyjne, hotelowe), dwóch lub większej ilości klozetów, wpustów podwórzowych, oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych — 100—125 mm,

od rynien deszczowych — 150 mm,

dla głównego przewodu podwórzowego — 150—200 mm i więcej w razie potrzeby.

Przewody odpływowe, łączące się z sobą, powinny w ogóle przechodzić w przewody o większej średnicy.

Średnice przewodów odpływowych, nie wyłączając przewodu głównego, powinny być sto-

sowane możliwie najoszczędniej z zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

Dla nieruchomości ponad 3000 m² powierzchni oraz w razie przewidywanego znaczniejszego odpływu wód ściekowych należy wyznaczać odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.

§ 57.

Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać, o ile możności ,pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło pod kątem z linią pionową większym niż 45⁰. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może jednak Zarząd Miejski zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym a linią pionową.

Połączenie rur spustowych należy urządzać pod kątem nie większym nad 45⁰, licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytym umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowywania ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien, umywalek, pisuarów i t. p. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak pod warunkiem zabezpieczenia syfonów od opróżnienia się i wysychania.

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub od wrotnie spuszczania wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 58.

Przewody spustowe powinny być wyprowadzone jako rury wentylacyjne ponad dach powyżej okien i w ogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć, o ile możności, pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej w odległości 0,5 m do dachu powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 mm i wyprowadzona do wysokości 1,0 m ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych ani do kanałów kominowych ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 59.

Przyrządy kanalizacyjne, przeznaczone do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub odpływowych, powinny być zaopatrzone w zamknięcia wodne (syfony).

Rury spustowe do wód deszczowych, połączone z przewodami kanalizacyjnymi, nie wymagają takiego zamknięcia z wyjątkiem tych, których górne wyloty leżą poniżej okien i znajdują się od tych ostatnich w odległości mniejszej niż 4 metry. W tym ostatnim wypadku rury deszczowe powinny posiadać zamknięcia wodne, umieszczone przy ich podstawie, oraz skrzynki z kratami ochronnymi, umieszczone nie wyżej niż 0,5 m ponad terenem.

Syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do czyszczenia; otwory te wewnątrz domów powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinien znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzające zaś ramię jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie bezpośrednio.

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Za najodpowiedniejsze zamknięcia wodne uważa się rury gładkie, zgięte w formie litery U lub S, zatrzymujące w sobie stale wody, mogą być jednak używane zamknięcia wodne także innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nie ulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić:

przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalniach i t. p. co najmniej 75 mm,

przy wpustach co najmniej 100 mm,

przy rurach deszczowych co najmniej 100—150 mm.

Średnice rury syfonowej powinny być następujące:

przy umywalniach, małych zlewnikach laboratoryjnych, pisuarach i t. p. — 40 mm,

przy miskach zlewowych, zmywakach, wannach i wpuścikach podłogowych — 50 mm,

przy miskach klozetowych — 100 mm,

przy rurach deszczowych z ganków i balkonów — 50—70 mm,

przy rurach deszczowych z dachów — 100—150 mm,

przy wpustach w suterenach i piwnicach — 100 mm,

przy wpustach podwórzowych — 150 mm.

Przyrządy kanalizacyjne, z wyjątkiem misek klozetowych oraz wpustów piwnicznych podwórzowych i podłogowych, powinny być zaopatrzone przed syfonami w przytwierdzoną na stałe kratkę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 mm, ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać co najmniej przekrojowi syfonu w świetle. Wpusty piwniczne, podwórzowe i podłogowe powinny być zaopatrzone w kratki odejmowane. Miski klozetowe kratek nie powinny posiadać.

Zamknięcia burzowe.

§ 60.

W celu zabezpieczenia nisko położonych pomieszczeń od zalewu przez urządzenia kanalizacyjne wodami burzowymi (§ 36) należy za urządzeniami, zabezpieczającymi te pomieszczenia od zalewu, stosować zasuwy, zamykane ręcznie, o konstrukcji umożliwiającej szybkie zamknięcie.

Prócz zasuw ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

Zamknięcia burzowe powinny być zakładane w ten sposób, aby nie tamowały przepływu ścieków z urządzeń ustawionych wyżej.

Spustowe rury deszczowe.

§ 61.

Spustowe rury deszczowe, połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawiać możliwie pionowo.

Rury deszczowe, odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką lub innym materiałem, mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia.

Wpusty.

§ 62.

Wodę z podwórza, dróg i w ogóle z powierzchni terenu odprowadza się za pomocą wpustów.

Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i nieprzepuszczalne studzienki osadowe, celem zatrzymania osadów, gruzu i śmieci.

We wpustach, wystawionych na działanie mrozu, poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości, zabezpieczonej od zamarzania, t. j. głębiej niż 1.6 m pod powierzchnią ziemi.

Powierzchnia terenu dookoła wpustu powinna być pokryta trwałą nawierzchnią.

Urządzenia zlewowe.

§ 63.

Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka), stanowiące część urządzenia zlewowego lub przymocowane na stałe przed syfonem. Zlew powinien być zaopatrzony w kurek wodociągowy do przemywania miski zlewowej i syfonu.

Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię, dotsateczną do ochładzania ścieków; urządzenia te powinny mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia.

Podłogi pod zlewami, przeznaczonymi dla wspólnego użytku kilku mieszkań i w łazienkach, powinny być nieprzepuszczalne.

Zlewy, zmywaki, umywalnie i t. p. urządzenia powinny być umieszczone na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdzone do nich bądź śrubami mosiężnymi, wkręconymi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawione na umocowanych do ściany wspornikach.

Wanny.

§ 64.

Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzewanych, przewietrzanych i oświetlonych. Wanny powinny być ustawiane w taki sposób, żeby był zapewniony do nich dostęp w celu utrzymania czystości.

Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie za pomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcia syfonowe lub kończyć się nad wpustem podłogowym, posiadającym takie zamknięcie.

Wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzony w sitko.

Rury przelewowe.

§ 65.

Rury przelewowe od rezerwuarów, zbiorników wody deszczowej, fontann i w ogóle takie rury, które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie, nie mogą być łączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnymi; takie rury należy wprowadzać wprost na zewnątrz lub też łączyć z rurą, zakończoną nad wpustem lub zlewem, posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Klozety.

§ 66.

Klozety powinny być urządzane w pomie-

szczeniach, oddzielonych od izb mieszkalnych. Wymiary klozetu na jedną miskę powinny wynosić co najmniej 0,85 m × 1,15 m. Klozet powinien być dostatecznie oświetlony za pomocą okna lub sztucznego światła i powinien być zaopatrzony w oddzielny kanał wyciągowy. Podłoga powinna być terrakotowa lub z innego nieprzepuszczalnego materiału. Ściany do wysokości 1,2 m od podłogi powinny być nieprzewsiąkliwe i zupełnie gładkie.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanym stropem z bezpośrednim wejściem z podwórza. Pomieszczenia te powinny posiadać podłogę nieprzepuszczalną i wzniesioną co najmniej o 15 cm nad poziom podwórza i odpowiednią wentylację. Ogólny ustęp powinien być przewietrzany oraz połączony z przewodem odprowadzającym i zaopatrzonym w należyty przyrząd do spłukiwania.

O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie pomieszczenia klozetów ogólnych powinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne dla utrzymywania w czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczone w płytę, wzniesioną nad posadzką.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być umocowane śrubami mosiężnymi do korków drewnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Miski klozetowe powinny być tak urządzone, żeby na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 40 mm głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie spłukiwana wodą i powinny posiadać zamknięcie wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską.

Siedzenna na miskach, o ile są stosowane, powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości co najmniej 2 cm, umocowane na zawiasach, podnoszone ręcznie lub automatycznie.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet, mierzone poziomo, nie powinno być dłuższe nad 1,25 m, przy większej długości tego odgałęzienia należy je zaopatrzyć w specjalną rurę wentylacyjną.

Klozet powinien być zaopatrzony w zbiornik płuczący (płuczkę), umieszczony nie mniej niż 1,6 m nad siedzeniem i dający strumień wody za pociągnięciem rączki.

Rury spłukujące pomiędzy płuczką a miską powinny być ołowiane, żelazne ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany. Połączenie ich z miską klozetową powinno być uskutecznione za pomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem.

Średnica rury łączącej płuczkę z miską klozetową, powinna wynosić w świetle co najmniej 30 mm.

Pojemność normalna skrzynki płuczącej klozetowej powinna wynosić co najmniej 8 litrów. Mechanizm skrzynki powinien zapewnić możność przelania w razie potrzeby do miski klozetowej całej zawartości skrzynki w przeciągu 3—5 sekund. Aparaty do spłukiwania mogą być zaopatrzone w niezawodnie działające urządzenia (przyrządy) umożliwiające oszczędzanie wody.

Do spłukiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia spłukające (np. przyciskowe) uznane przez Zarząd Miejski za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe.

Zabrania się urządzenia klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy, jak zawory, zasuwy i t. p. Przemywanie misek klozetowych za pomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile gwarantują one trwałe i skuteczne działanie.

W wypadkach zasługujących na uwzględnienie Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Pisuary.

§ 67.

Pisuary powinny być urządzane w formie gładkich muszel ściennych, posiadających w dnie sitko, na stałe przytwierdzone do korpusu albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materiału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej.

Pisuary powinny być zaopatrzone w należyte zamknięcia wodne i w stałe lub periodyczne spłukiwanie z oddzielnych rezerwuarków, spuszczających każdorazowo nie mniej niż 2,5 litra czystej wody.

Pisuary powinny być umieszczane przy ścianach w sposób, podany w § 63 w ustępie końcowym.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd Miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Otwory rewizyjne.

§ 68.

Na rurach odpływowych, w razie uznanej przez Zarząd Miejski potrzeby powinny być urządzone w odpowiednich miejscach zamykane

hermetycznie otwory rewizyjne do przeczyszczania rur.

Części rur odpływowych, zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki), mogą być umieszczone w studzienkach rewizyjnych o średnicy, wynoszącej w świetle co najmniej 0,80 m, celem dogodnego do nich dostępu.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 69.

Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk.

§ 70.

Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki, do wentylacji kanałów powinny być zużytkowane kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu są zdatne. W tym celu należy przeprowadzić rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenie drenów.

§ 71.

Dołączenie drenażu domowego do przewodów odpływowych może być dopuszczane pod warunkiem zastosowania środków, zapobiegających możności przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych w razie podniesienia się poziomu wody w kanale oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwienie ścieków.

§ 72.

Ścieki fabryczne i przemysłowe, które ze względu na ich jakość mogłyby szkodliwie oddziaływać na urządzenia kanalizacyjne miejskie, powinny być odpowiednio unieszkodliwione przed wpuszczeniem ich do kanału ulicznego, stosownie do właściwości ścieków, przy czym główna linia odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę, pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

Odpływy z garażów przed połączeniem z kanałem miejskim muszą być zaopatrzone w specjalne urządzenia do wyławiania benzyny. Konstrukcja tych aparatów przed ich zastosowaniem ma być uznana przez Zarząd Miejski za odpowiednią.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych oraz przydatności, przeznaczonych do tego celu urządzeń, decyduje w każdym poszczególnym wypadku Zarząd Miejski.

Materiał przewodów.

§ 73.

Na przewody spustowe i odpływowe z wyjątkiem wypadków, niżej w § 74 wyszczególnionych, powinny być używane rury żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

§ 74.

Przewody odpływowe powinny być wykonywane z kamionki lub żeliwa. Rury odpływowe kamionkowe powinno się stosować z uszczelnieniem kielichów na sznur smołowany i kit asfaltowy lub w wyjątkowych wypadkach na sznur i glinę lub sznur i cement. Przewody odpływowe żeliwne powinny być wykonane z rur żeliwnych obustronnie asfaltowanych z uszczelnieniem na sznur i ołów.

W miejscach, gdzie przewody leżą blisko korzeni drzew, studzien zewnątrz zabudowań przy głębszych piwnicach i wogóle tam, gdzie jest wymagana szczególna szczelność powinny być układane rury żeliwne z uszczelnieniem na ołów.

Przewody odpływowe w podwórzach nieruchomości mogą być wykonane również z rur betonowych z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy.

Przewody spustowe i wentylacyjne wewnątrz budynku, jak również ich rozgałęzienia i połączenia powinny być aż do 1,5 m poza ścianą budynku na całej swej długości żeliwne, z uszczelnieniem na sznur i ołów. Przy wysokości pionu, nie przekraczającej 12 m, licząc od poziomu chodnika ulicy, mogą być stosowane przewody spustowe z rur kamionkowych z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy.

Połączenia odpływów od zlewów, umywalek lub pisuarów z przewodami spustowymi mogą być ołowiane lub żelazne ocynkowane o średnicy odpowiedniej od syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wyprowadzonej ponad dach, powinna być wykonana z blachy cynkowej, lub z innego odpowiedniego materiału.

Materiał syfonów.

§ 75.

Należy używać syfonów z następujących materiałów:

a) przy średnicy 40 mm — ołowiane lub mosiężne, niklowane w jednej sztuce;
b) przy średnicy 50 mm — żeliwne w jednej sztuce;

c) przy średnicy 100 mm — dla pojedyńczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż, co miska materiału;
d) przy średnicy 100 mm i więcej — przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych, tłuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne;
e) przy średnicy 100 mm i więcej — od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamionkowe, zależnie od tego, z jakiego materiału zostanie wykonany przewód odpływowy od wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materiału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod literami b) i c) powinny być wewnątrz starannie emaliowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowymi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierzowe, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno być wykonane jako kołnierzowe albo za pomocą mosiężnych łączników.

Materiał wpustów podwórzowych i podłogowych.

§ 76.

Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe, stosownie do materiałów przewodów odpływowych, z którymi mają być połączone.

Wpusty podłogowe i suterenowe powinny być zawsze żeliwne.

Również powinny być żeliwne wszelkie kraty, pokrywy, płyty, wpuszczane w powierzchnię podwórza lub podłogi.

Materiał zmywaków.

§ 77.

Zmywaki powinny być kamionkowe, fajansowe, betonowe, kamienne, z kamienia nieporowatego, dobrze oszkifowanego i nie przepuszczającego wody, lub metalowe nie rdzewiejące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny mogą być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nie rdzewiejącego metalu lub żeliwa, przy czym w tym ostatnim wypadku powinny być przynajmniej od wewnątrz starannie emaliowane.

Materiał misek klozetowych.

§ 78.

Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być stosowane miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaliowane.

Materiał studzienek.

§ 79.

Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowanej cegły na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu.

Materiał przewodów deszczowych spustowych.

§ 80.

Deszczowe rury spustowe, od miejsca połączenia ich z kanałem odpływowym do wysokości 2 m nad poziomem terenu powinny być żeliwne.

W podwórzach lub ogrodzeniach, t. j. od strony tylnej domu dopuszcza się odprowadzanie wody deszczowej z rynny za pomocą otwartego ścieku do wpustu podwórzowego połączonego z kanałem.

Powyżej 2 m nad poziomem rury te mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materiału.

Połączenia rur spustowych żeliwnych z kanałem odpływowym powinny być uszczelnione na sznur smołowany i kit asfaltowy, z rurą deszczową z blachy cynkowej lub żelazną ocynkowaną — na cement.

Gdyby w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materiał innych części kanalizacji.

§ 81.

Wszelkie materiały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych, powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom, ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdatności materiałów i urządzeń, jeszcze nieznormalizowanych, orzeka Zarząd Miejski.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 82.

Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materiału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknięć, skaz, pęcherzy, kamieni i t. p.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego, o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 70 mm, kielichy powinny być formowane jednocześnie z formowaniem rur lub kształtek.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów oraz zewnętrzna powierzchnia bosych końców rur i kształtek powinna posiadać odpowiednie rowki pierścieniowe na długości co najmniej 60 mm.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m, długość kształtek 0,6 m.

Grubość ścianek rur kamionkowych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy 100 mm — 15 mm
przy średnicy 150 mm — 17 mm
przy średnicy 200 mm — 19 mm
przy średnicy 250 mm — 22 mm
przy średnicy 300 mm — 25 mm.

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 83.

Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czystego, drobnoziarnistego surowca, o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty, bez pęknięć, skaz, pęcherzy i t. p., posmołowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Grubość ścianek rur żeliwnych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy 50 mm — 5 mm
przy średnicy 70 mm — 5 mm
przy średnicy 100 mm — 6 mm
przy średnicy 150 mm — 6 mm
przy średnicy 200 mm — 6 mm.

W przypadkach, w których warunki techniczne pozwalają na stosowanie lżejszego typu rur kanalizacyjnych, mogą być używane na przewody pionowe rury o następujących grubościach ścianek:

przy średnicy 50 mm — 3,5 mm
przy średnicy 70 mm — 3,5 mm
przy średnicy 100 mm — 4,5 mm
przy średnicy 150 mm — 4,5 mm
przy średnicy 200 mm — 4,5 mm.

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonywanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 84.

Roboty kanalizacyjne należy wykonywać z jak największą starannością i dokładnością.

Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników.

Rury przy układaniu należy zwracać kielichem w kierunku przeciwnym do spadku przewodu i unikać w miarę możności przycinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształty.

Urządzenia istniejące.

§ 85.

Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z posesji przy połączeniu jej z kanałami i przed wydaniem niniejszych przepisów należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Przy przeróbkach urządzeń istniejących, mogą być uwzględnione przejściowo pewne ulgi, a mianowicie mogą pozostać:

a) istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary, niewiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzenia, jako to umocowanie do ścian i t. p., jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wyprowadzone ponad dach;

b) istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założenia pod powierzchnią ziemi;

c) istniejące klozety wszelkiej konstrukcji, o ile znajdują się w dobrym stanie, są zaopatrzone w prawidłowo działające syfony i są należycie spłukiwane wodą;

d) zdatne do użytku zlewy kuchenne, umywalnie i wanny, zaopatrzone w zamknięcie wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;

e) znajdujące się w stanie zdatnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpowiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż domowe urządzenia kanalizacyjne skutkiem starych przyborów funkcjonują w sposób wadliwy.

Taryfa opłat.

§ 86.

Za czynności, związane z udzieleniem pozwolenia na budowę urządzeń wodociągowych i kanalizacyjnych pobiera się:

1. za wydanie przez Zarząd Miejski potrzebnych danych sytuacyjnych, wysokościowych i innych:
   a) do projektu domowego urządzenia wodociągowego 2 zł;

b) do projektu domowego urządzenia kanalizacyjnego 2 zł;
2. za rozpatrzenie projektu:
a) domowego urządzenia wodociągowego 3 zł;
b) domowego urządzenia kanalizacyjnego od formatu 3 zł;
3. za dozór Zarządu Miejskiego nad wykonywaniem budowy wraz z udzieleniem pozwolenia na użytkowanie:
a) domowego urządzenia wodociągowego 1,5 zł;
b) domowego urządzenia kanalizacyjnego 3 zł.

§ 87.

Za prawo pobierania wody i za prawo korzystania z kanalizacji miejskiej względnie tylko za prawo pobierania wody bądź korzystania z kanalizacji miejskiej na nieruchomościach, które powinny być połączone i z wodociągiem i z kanałem miejskim pobiera się miesięczne opłaty, oparte na przewidywanym teoretycznym zużyciu wody.

Normy teoretycznego zużycia wody stanowią podstawę do obliczenia opłaty za prawo korzystania z kanałów miejskich również i wtedy, kiedy nieruchomość jest przyłączona do wodociągu miejskiego i gdy ilość zużytej wody jest ustalana według wskazań wodomierzy.

Wspomniane wyżej opłaty ustala się w wysokości zależnej od ilości mieszkańców na nieruchomości, przyjmując miesięczne zużycie wody przez mieszkańca w dzielnicach Bydgoskie Przedmieście i Śródmieście na 1,9 m^3, w dzielnicy Mokre na 0,9 m^3 i w dzielnicach Chełmińskie Przedmieście i Jakubskie Przedmieście 0,6 m^3 oraz cenę 1 m^3 wody w wysokości 0,60 zł na nieruchomościach, nieprzyłączonych ani do wodociągu miejskiego, ani do kanałów miejskich, 0,40 zł na nieruchomościach, nieprzyłączonych tylko do wodociągu miejskiego, i 0,20 zł na nieruchomościach, nieprzyłączonych tylko do kanałów miejskich.

Ilość mieszkańców na nieruchomości będzie ustalana na podstawie urzędowych danych co rocznie w miesiącu grudniu.

Granice wymienionych wyżej dzielnic miasta zostają określone w sposób następujący:

Bydgoskiego Przedmieścia wraz ze Śródmieściem:

Tor kolejowy od granic miasta do lotniska w kierunku dworca Toruń Szkolna do skrzyżowania z ulicą Balonową, dalej wzdłuż ulic Balonowej (włącznie) bez nazwy (włącznie) Św. Jerzego (włącznie) do Szosy Chełmińskiej, wzdłuż Szosy Chełmińskiej ku ul. Wały, ul. Wały (włącznie) do toru kolejowego i wzdłuż toru kolejowego do mostu na Wiśle, brzegiem Wisły w dół rzeki;

Chełmińskiego Przedmieścia:

Tor kolejowy od Lotniska do ul. Balonowej, ul. Balonowa (wyłącznie) ul. Bez Nazwy (wyłącznie), ul. Św. Jerzego (wyłącznie) Szosa Chełmińska (włącznie) na północ do granic miasta;

Mokre:

Szosa Chełmińska (wyłącznie) od granic miasta do ul. Wały, ul. Wały (wyłącznie) na odcinku od Szosy Chełmińskiej do toru kolejowego, tor kolejowy w kierunku od dworca Miasto do dworca Mokre i dalej linia kolejowa do Grudziądza do granic miasta;

Jakubskiego Przedmieścia:

Tor kolejowy od granic miasta przez dworzec Toruń Mokre i Miasto Toruń do mostu kolejowego i Wisła od mostu kolejowego w górę rzeki do granic miasta.

§ 88.

Za wodę zużytą w nieruchomości pobierana będzie opłata według wskazań wodomierza po 0,40 zł za m^3.

§ 89.

Za wodę użytą na cele przemysłowe pobierana będzie opłata, oparta każdorazowo na indywidualnej kalkulacji.

§ 90.

Za korzystanie z kanalizacji miejskiej pobiera się opłatę w wysokości 50% opłaty za wodę, względnie w przypadku niepołączenia nieruchomości z wodociągiem miejskim 50% opłaty, za prawo pobierania wody z wodociągu miejskiego.

§ 91.

1. Za korzystanie z wodomierzy pobiera się opłaty miesięczne:

a) za wodomierz o średnicy dopływu 7 mm — 0,75 zł,

b) za wodomierz o średnicy dopływu 15 mm — 1.— zł,

c) za wodomierz o średnicy dopływu 20 mm — 1.10 zł,

d) za wodomierz o średnicy dopływu 25 mm — 1.50 zł,

e) za wodomierz o średnicy dopływu 30 mm — 2.10 zł,

f) za wodomierz o średnicy dopływu 40 mm — 2.90 zł,

g) za wodomierz o średnicy dopływu 50 mm — 19.10 zł,

h) za wodomierz o średnicy dopływu 75 mm — 24.40 zł,

i) za wodomierz o średnicy dopływu 100 mm — 32.50 zł,

j) za wodomierz o średnicy dopływu 150 mm — 52.20 zł.

2. Za sprawdzenie wodomierza na żądanie zainteresowanych, w razie, gdy błędy wodomierza nie przekraczają norm, ustalonych przez Główny Urząd Miar — 5 zł.

3. Za naprawę uszkodzeń wodomierza, wywołanych z winy odbiorcy wody — rzeczywiste koszta naprawy z dodatkiem 20% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

4. Za odczytanie wodomierza w wypadkach, przewidzianych w § 16 ust. 5 — 1.50 zł.

§ 92.

Za roboty, wykonywane przez Zarząd Miejski na koszt właścicieli nieruchomości, pobiera się następujące opłaty:

1) za połączenie domowych urządzeń wodociągowych z wodociągiem miejskim będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 15 procentów na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tym jednak, że opłata za połączenia od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą, długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większą od 10-ciu metrów;

2) za połączenia domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałem ulicznym będzie pobierana opłata od każdego metra połączenia, obliczona według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 15 procentów na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tym jednak, że opłata za połączenia od granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większą od 10-ciu metrów;

3) za naprawę uszkodzonych urządzeń kanalizacyjnych miejskich, spowodowaną wadliwym działaniem urządzeń domowych rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem 15% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

4) za wykonanie przez Zarząd Miejski domowych urządzeń wodociągowych na koszt właściciela nieruchomości — rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem 15% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej;

5) za wykonanie przez Zarząd Miejski domowej kanalizacji na koszt właściciela nieruchomości — rzeczywiste koszta roboty, dozoru i administracji miejskiej;

6) za wykonanie przez Zarząd Miejski na koszt właściciela nieruchomości zdrojów wodociągowych — rzeczywiste koszta roboty z dodatkiem 15% na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

IV. WEJŚCIE W ŻYCIE PRZEPISÓW.

§ 93.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie w 14 dni od daty ogłoszenia w Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim.

§ 94.

Z dniem wejścia w życie niniejszych przepisów tracą moc dotychczasowe przepisy wodociągowo-kanalizacyjne, obowiązujące w m. Toruniu na podstawie art. 420 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 202).

Za Ministra:
(—) Korsak,
podsekretarz stanu.

64.

Orzeczenie
Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego

z dnia 3 marca 1937 r.

w sprawie uznania obwodu rybackiego jezioro Radzimińskie na strudze bez nazwy w dorzeczu rzeki Kamionki, za obwód rybacki własny.

Na podstawie art. 19, 20 i 34 ustawy o rybołówstwie z dnia 7 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 357) w brzmieniu art. 67 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) oraz rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 marca 1935 r. o ogłaszaniu orzeczeń o tworzeniu i zmianach obwodów rybackich (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 165), uwzględniając wniosek p. Stefanii Seydowej z Radzimina, powiatu sępoleńskiego z dnia 11 września 1936 r. uznaję obwód rybacki jezioro Radzimińskie na strudze bez nazwy w dorzeczu rzeki Kamionki, utworzonego orzeczeniem Wojewody Pomorskiego z dnia 22 czerwca 1936 r. w sprawie podziału na obwody rybackie wód otwartych w dorzeczu rzeki Brdy (Pom. Dz. Woj. Nr 17, poz. 235) jako obwód rybacki własny.

Obwód ten obejmuje obszar wody otwartej jeziora Radzimińskiego, jezioro Kruszywko oraz przepływającej je strugi i torfowisk leżących na

tejże strudze. Dolną granicę obwodu stanowi ujście strugi odpływowej z jeziora Radzimińskiego do rzeki Kamionki.

Właściwą powiatową władzą administracji ogólnej dla wymienionego obwodu rybackiego jest Starosta powiatowy sępoleński.

Od niniejszego orzeczenia służy odwołanie do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych za pośrednictwem Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego w ciągu dni czternastu od dnia ogłoszenia orzeczenia we właściwych gminach.
Nr RR 47/137.

Za Wojewodę:
(—) Inż. J. Sztekiel,
naczelnik wydziału.

65.

Orzeczenie
Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego

z dnia 3 marca 1937 r.

w sprawie uznania obwodu rybackiego jezioro Zaremba na strudze bez nazwy w dorzeczu rzeki Brdy, za obwód rybacki własny.

Na podstawie art. 19, 20 i 34 ustawy o rybołówstwie z dnia 7 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 357) w brzmieniu art. 67 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) oraz rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 25 marca 1935 r. o ogłaszaniu orzeczeń o tworzeniu i zmianach obwodów rybackich (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 165) uwzględniając wniosek p. Stefanii Seydowej z Radzimina, powiatu sępoleńskiego z dnia 11 września 1936 r., uznaję obwód rybacki jezioro Zaremba na strudze bez nazwy w dorzeczu rzeki Brdy, utworzony orzeczeniem Wojewody Pomorskiego z dnia 22 czerwca 1936 r. w sprawie podziału na obwody rybackie wód otwartych w dorzeczu rzeki Brdy (Pom. Dz. Woj. Nr 17, poz. 235), jako obwód rybacki własny.

Obwód ten obejmuje obszar wody otwartej jeziora Zaremba, oraz przepływającej go strugę od granicy majętności Radzimin do ujścia tej strugi do rzeki Kamionki.

Właściwą powiatową władzą administracji ogólnej dla wymienionego obwodu rybackiego jest Starosta powiatowy sępoleński.

Od niniejszego orzeczenia służy odwołanie do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych za pośrednictwem Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego w ciągu dni czternastu od dnia ogłoszenia orzeczenia we właściwych gminach.
Nr RR 47/364.

Za Wojewodę:
(—) Inż. J. Sztekiel,
naczelnik wydziału.

66.

Rozporządzenie porządkowe
Dyrektora Urzędu Morskiego

z dnia 6 marca 1937 r.

o zmianie rozporządzenia porządkowego Dyrektora Urzędu Morskiego z dnia 7 czerwca 1935 r. o bezpieczeństwie niektórych rodzajów statków morskich, wyjętych z pod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 marca 1935 r. o wyjęciu niektórych rodzajów statków morskich z pod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków (Dz. U. R. P. Nr 25 poz. 175) art. 4 pkt 1 i 4 oraz art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz marynarki handlowej (Dz. U. R. P. Nr 38 poz. 366) i § 138 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 r. zarządzam co następuje:

§ 1.

W rozporządzeniu Dyrektora Urzędu Morskiego z dnia 7 czerwca 1935 r. o bezpieczeństwie niektórych rodzajów statków morskich wyjętych z pod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków wprowadza się następujące zmiany:

1. w § 10 w ust. 1 wyraz „dokonywania" zastępuje się wyrazem „dokowania";
2. w § 21 pkt c) między wyrazami „jak" a ‚stan morza" dodaje się słowa „rodzaj i zakres żeglugi";
3. w § 73 w ust. 3 wyraz „grubość" zastępuje się wyrazami „powierzchnia przekroju";
4. w § 97 dotychczasową tabelę zastępuje się nową tabelą o treści następującej:

Nazwa przedmiotu	żegl. morska	żegl. przy brzeż.	żegl. na wod. wewn.	żegl. portowa
Kompas strerowy	1	1	1	—
Kompas główny z urządzeniem do namierzania	1	—	—	—
Rezerwowy kompas sterowy przenośny w skrzynce	1	—	—	—
*) Zapasowa róża kompasowa	1	—	—	—
Chronometr	1	—	—	—
Sekstans	1	—	—	—
Barometr	1	—	—	—
Termometr	1	—	—	—
Sonda ręczna wagi 3—5 kg z liną 35—45 m	1	1	1	—
Sonda wagi 8—10 kg z liną 60—100 m	1	—	—	—
Sonda wagi 15—20 kg z liną 200—230 m	1	—	—	—
Log	2	—	—	—
Luneta lub lornetka	2	1	—	—
Komplet zapasowych części do każdej pompy	1	1	1	—
Wiadra	4	4	2	1
Siekiera	2	1	1	1
Duża piła ręczna	1	—	—	—
Mała piła ręczna	1	1	1	—
Młot	2	1	1	—
Wybijak do sworzni	1	1	1	—
Łom żelazny	1	—	—	—
Uszczelniak	3	1	1	—
Toczydło do ostrzenia	1	1	—	—
Pełny komplet kluczy do nakrętek	1	1	1	1
Kuźnia polowa z kowadłem, młotem i obcęgami	1	—	—	—
Talie 2-krążkowe	2	—	—	—
Bloki do talii	6	4	4	—
Jakóbka	1	—	—	—
Maska przeciwgazowa	1	—	—	—
Lampa bezpieczeństwa	1	—	—	—
Zapasowy zestaw lamp pozycyjnych	1	—	—	—
Zapasowy zestaw szkieł kolorowych	1	1	1	1
Zapasowa lina do windy ładunkowej	1	—	—	—

*) dla kompasów płynowych nie wymagana.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Dyrektor Urzędu Morskiego:
(—) Inż. St. Łęgowski.

67.

t. p.

Obwieszczenie
Dyrektora Urzędu Morskiego

z dnia 6 marca 1937 r.

w sprawie zgłaszania statków rybackich do ewidencji.

Na podstawie § 113 rozporządzenia Dyrektora Urzędu Morskiego z dnia 7 czerwca 1935 r. o bezpieczeństwie niektórych rodzajów statków morskich, wyjętych z pod działania ogólnych przepisów o bezpieczeństwie statków (Pom. Dz. Woj. Nr 16 poz. 171) zarządzam co następuje:

1) Właściciele statków rybackich o pojemności powyżej 50 m^3 brutto powinni zgłosić swe statki do ewidencji najpóźniej do dnia 1 maja

1937 r.

2) Zgłoszenia należy składać:

a) dla wszystkich statków rybackich, mających miejsce postoju na odcinku wybrzeża morskiego od granicy polsko-gdańskiej do Pucka włącznie w Urzędzie Morskim w Gdyni,

b) dla wszystkich statków rybackich, mających miejsce postoju na końcowej części półwyspu Hel do terenów uzdrowiska Jurata włącznie — w Kapitanacie Portu w Helu,

c) na pozostałych odcinkach wybrzeża morskiego u kontrolera wydm w Rozewiu, ewentl. u najbliższego strażnika wydm w następujących miejscowościach: Jastarnia, Kuźnica, Chałupy, Wielka Wieś, Karwia i Dembki.

3) Formularze zgłoszeń statków rybackich do ewidencji wydaje Wydział IV Urzędu Morskiego, Kapitanat Portu w Helu, kontroler wydm w Rozewiu oraz wymienieni wyżej strażnicy wydmowi.

4) Niezgłoszenie statku do ewidencji w podanym wyżej terminie podlega karom wyszczególnionym w § 110 wspomnianego na wstępie rozporządzenia.

Dyrektor Urzędu Morskiego:
(—) Inż. St. Łęgowski.

68.

Rozporządzenie policyjne Starosty powiatowego brodnickiego

z dnia 13 czerwca 1936 r.

o nieszkodliwym usuwaniu zwłok zwierzęcych i mięsa niezdatnego do spożycia ludzkiego.

Na mocy §§ 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 r. (Zb. u. pr. str. 265) oraz § 142 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 r. (Zb. u. pr. str. 195) tudzież art. 113 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 11 poz. 86), jakoteż na mocy ustawy o usuwaniu zwłok zwierzęcych z dnia 17 czerwca 1911 r. (Zb. u. niem. str. 248) i rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19 poz. 167) wydanego w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77 poz. 673) za zgodą Wydziału Powiatowego zarządzam co następuje:

§ 1.

Wszystkie padłe lub zabite w celu spożycia a uznane, przy badaniu za niezdatne do spożycia ludzkiego zwierzęta jednokopytowe (konie, osły, muły, osłomuły) zwierzęta racicowe (bydło rogate, owce, kozy i świnie) winny być oddane do przetwórni zwłok zwierzęcych w Brodnicy celem nieszkodliwego usunięcia, o ile przepisy niniejszego rozporządzenia nie postanawiają inaczej (§ 4 i 5). Właściciele zwłok psów i kotów mogą je oddać do przetwórni zwłok zwierzęcych w Brodnicy celem nieszkodliwego usunięcia. Każde inne zużycie, jakoteż wogóle nacinianie i otwieranie zwłok zwierzęcych, jak również każdy inny sposób usunięcia i unieszkodliwienia zwłok zwierzęcych jest zakazany.

Zwierzęta zabite, jakoteż dorżnięte i poddane ubojowi, a uznane w całości za niezdatne do spożycia, uważa się narówni ze zwierzętami padłymi, jako takie zatem winny być poddane do przetwórni zwłok zwierzęcych za opłatą ustaloną w obwieszczeniu tutejszym w sprawie nieszkodliwego usuwania zwłok zwierzęcych na obszarze powiatu brodnickiego.

§ 2.

O każdym zabiciu, dokonanym nie w celu spożycia oraz o każdym wypadku padnięcia konia, osła, osłomuła, muła, bydła rogatego, świni, owcy i kozy z wyjątkiem prosiąt poniżej 6 tygodni, jagniąt i koźląt poniżej 5 miesięcy w wieku winien właściciel (posiadacz) w krótkiej drodze donieść przetwórni zwłok zwierzęcych (§ 1) najpóźniej w następnym dniu po śmierci zwierzęcia.

Ten sam obowiązek ma każda osoba, która prowadzi gospodarstwo w zastępstwie właściciela, której jest powierzony dozór nad zwierzętami, która jako pasterz lub owczarz ma pod swoją opieką zwierzęta jednego lub kilku właścicieli, które znajdują się więcej niż 24 godzin poza obrębem osady, jak również każda osoba przewożąca zwierzęta wszelkimi środkami lokomocji.

Co do zwierząt znajdujących się pod obcą opieką lub zwierząt bezpańskich obowiązek doniesienia ciąży na właścicielu (posiadaczu) odnośnych zagród, stajen, pastwisk, gruntów i t. p.

Obowiązek doniesienia upada, jeżeli doniesienie zostało uskutecznione przez inną osobę, do tego zobowiązaną. Doniesienie nie jest wymagane, jeżeli zwierzę zostało zabite na polecenie władz.

W doniesieniu należy dokładnie zapodać imię i nazwisko właściciela (posiadacza) oraz

zwierzęcych a nadto ilość, rodzaj i wiek zwierząt.

§ 3.

Skóry ze zwierząt padłych i zabitych nie w celu spożycia wolno ściągać tylko w przetwórni zwłok zwierzęcych. Zwłoki zwierzęce przekazywać wraz ze skórą, sierścią i rogami do przetwórni zwłok zwierzęcych w Brodnicy.

§ 4.

Zwłoki prosiąt, jagniąt i koźląt poniżej 6 tygodni, martwo porodzone źrebięta i cielęta, padłe lub zabite psy lub koty, zwierzynę i drób, a nadto części mięsa, uznane za niezdatne do spożycia oraz wnętrzności niedosięgające ogólnej wagi 50 kg może właściciel (posiadacz) oddać przetwórni zwłok zwierzęcych celem nieszkodliwego usunięcia przy sposobności. O ile sposobność taka się nie nadarzy, winien właściciel (posiadacz) wyżej wymienione zwierzęta, mięso i t. p. zakopać w miejscach odpowiednich, najdalej w następnym dniu po padnięciu, zabiciu, porodzie martwym lub przedwczesnym.

Do zakopania należy obrać możliwie wysoko położone i suche miejsce, w dostatecznej odległości od mieszkań, stajen, studzien, wód, pastwisk i dróg publicznych. Doły do zakopania zwłok zwierzęcych lub części zwierząt muszą być tak głębokie, by zwłoki zwierzęcia pokrywała warstwa ziemi co najmniej 1 m grubości.

Przed zakopaniem należy zwłoki zwierzęcia głęboko ponacinać i posypać wapnem lub drobnym piaskiem, albo polać smołą, kwasem karbowym, krezolem, naftą lub innym środkiem uniemożliwiającym spożycie zwłok zwierzęcych (mięsa).

Po wrzuceniu zwłok zwierzęcych do dołu krew i inne odpadki, jak również zanieczyszczoną trawę i ziemię należy zebrać i zagrzebać razem ze zwłokami.

§ 5.

Starosta powiatowy w Brodnicy w poszczególnych wypadkach może zezwolić na wyjątki z przepisów § 1 zwłaszcza wtedy, gdy dowóz zwłok do przetwórni zwłok zwierzęcych nie da się dokonać z powodu niedogodnych warunków komunikacji.

W takich wypadkach usunięcia zwłok zwierzęcych musi nastąpić w myśl przepisów § 4 niniejszego rozporządzenia.

§ 6.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia policyjnego karane będą — o ile według ogólnych przepisów karnych nie grożą wyższe kary, zwłaszcza według postanowień ustawy o nieszkodliwym usuwaniu zwłok zwierzęcych z dnia 17 czerwca 1911 r. (zb. u. niem. str. 248) lub rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77 poz. 673) karą do 30.— zł, w razie niemożności ściągnięcia grzywny odpowiadnią karą aresztu.

Poza tym oddawanie zwłok zwierzęcych może być wymuszone na podstawie postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr 36 poz. 342).

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Starosta Powiatowy:
(—) M. Galusiński.

69.

Rozporządzenie policyjne
Starosty powiatowego starogardzkiego

z dnia 18 grudnia 1936 r.

o nieszkodliwym usuwaniu zwłok zwierzęcych i mięsa niezdatnego do spożycia ludzkiego.

Na mocy § 5 i 6 ustawy o zarządzie policyjnym z dnia 11 marca 1850 r. (Zb. u. pr. str. 265) oraz § 142 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 r. (Zb. u. pr. str. 195) tudzież art. 113 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr 11 poz. 86) jako też na mocy ustawy o usuwaniu zwłok zwierzęcych z dnia 17 czerwca 1911 r. (Zb. u. niem. str. 248) i rozporządzenia Min. Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 19 poz. 167) wydanego w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77 poz. 673) za zgodą Wydziału Powiatowego zarządzam co następuje:

§ 1.

Wszystkie padłe lub zabite w celu spożycia a uznane przy badaniu za niezdatne do spożycie ludzkiego zwierzęta jednokopytowe (konie,

osły, muły, osłomuły), zwierzęta racicowe (bydło rogate, owce, kozy i świnie) winny być oddane do przetwórni zwłok zwierzęcych w Starogardzie — Owidzu celem nieszkodliwego usunięcia o ile przepisy niniejszego rozporządzenia nie postanowią inaczej (§ 4 i 5). Właściciele zwłok psów i kotów mogą je oddać do przetwórni zwłok zwierzęcych w Starogardzie — Owidzu celem nieszkodliwego usunięcia.

Zwłoki zwierząt z wszystkich miejscowości położonych na obszarze powiatu starogardzkiego należy oddawać do przetwórni zwłok zwierzęcych w Starogardzie — Owidzu.

Każde inne zużycie jako też w ogóle nacinanie i otwieranie zwłok zwierzęcych, jak również każdy inny sposób usunięcia i unieszkodliwienia zwłok zwierzęcych jest zakazany.

Zwierzęta ubite, jako też dorżnięte i poddane ubojowi, a uznane w całości jako niezdatne do spożycia, uważa się na równi ze zwierzętami padłymi, jako takie zatem winny być oddane do przetwórni zwłok zwierzęcych za opłatą ustaloną w obwieszczeniu Starosty powiatowego starogardzkiego z dnia 18 grudnia 1936 r. (Pom. Dz. Woj. z 1937 r. Nr 7 poz. 70) w sprawie nieszkodliwego usuwania zwłok zwierzęcych na obszarze powiatu starogardzkiego.

§ 2.

O każdym zabiciu dokonanym nie w celu spożycia oraz o każdym wypadku padnięcia konia, osła, osłomuła, muła, bydła rogatego, świń, owcy i kozy z wyjątkiem prosiąt poniżej 6 tygodni, jagniąt i koźląt poniżej 5 miesięcy wieku winien właściciel (posiadacz) w krótkiej drodze donieść przetwórni zwłok zwierzęcych (§ 1) najpóźniej w następnym dniu po śmierci zwierzęcia.

Ten sam obowiązek ma każda osoba, która prowadzi gospodarstwo w zastępstwie właściciela, której jest powierzony dozór nad zwierzętami, która jako pasterz lub owczarz ma pod swoją opieką zwierzęta jednego lub kilka właścicieli, które znajdują się więcej niż 24 godziny poza obrębem osady, jak również każda osoba przewożąca zwierzęta wszelkimi środkami lokomocji.

Co do zwierząt znajdujących się pod obcą opieką lub zwierząt bezpańskich, obowiązek doniesienia ciąży na właścicielu (posiadaczu) odnośnych zagród, stajen, pastwisk, gruntów i t. p.

Obowiązek doniesienia upada, jeżeli doniesienie zostało uskutecznione przez inną osobę do tego zobowiązaną. Doniesienie nie jest wymagane, jeżeli zwierzę zostało zabite na polecenie władz.

W doniesieniu należy dokładnie zapodać imię i nazwisko właściciela (posiadacza) oraz miejsce z którego nastąpić ma odbiór zwłok zwierzęcych, a ponadto ilość, rodzaj i wiek zwierząt.

§ 3.

Skóry ze zwierząt padłych i zabitych nie w celu spożycia wolno ściągać tylko w przetwórni zwłok zwierzęcych. Zwłoki zwierzęce przekazywać wraz ze skórą, sierścią i rogami do przetwórni zwłok zwierzęcych w Starogardzie — Owidzu.

§ 4.

Zwłoki prosiąt, jagniąt i koźląt poniżej 6 tygodni, martwo porodzone źrebięta i cielęta, padłe lub zabite psy lub koty, zwierzynę i drób, a nadto części mięsa, uznane za niezdatne do spożycia oraz wnętrzności niedosięgające ogólnej wagi 50 kg może właściciel (posiadacz) oddać przetwórni zwłok zwierzęcych celem nieszkodliwego usunięcia przy sposobności.

O ile sposobność taka się nie nadarzy, winien właściciel (posiadacz) wyżej wymienione zwierzęta, mięso i t. p. zakopać w miejscach odpowiednich, najdalej w następnym dniu po padnięciu ,zabiciu, porodzie martwym lub przedwczesnym.

Do zakopania należy obrać możliwie wysoko położone i suche miejsce w dostatecznej odległości od mieszkań, stajen, studzień, wód, pastwisk i dróg publicznych. Doły do zakopania zwłok zwierzęcych, lub części zwierząt muszą być tak głębokie, by zwłoki zwierzęcia pokrywała warstwa ziemi co najmniej 1 m grubości.

Przed zakopaniem należy zwłoki zwierzęcia głęboko ponacinać i posypać wapnem, lub drobnym piaskiem, albo polać smołą, kwasem karbolowym, krezolem, naftą lub innym środkiem uniemożliwiającym spożycie zwłok zwierzęcych (mięsa).

Po wrzuceniu zwłok zwierzęcia do dołu, krew i inne odpadki, jak również zanieczyszczoną trawę i ziemię należy zebrać i zagrzebać razem ze zwłokami.

§ 5.

Starosta Powiatowy w Starogardzie w poszczególnych wypadkach może zezwolić na wyjątki z przepisów § 1 zwłaszcza wtedy, gdy dowóz zwłok do przetwórni zwłok zwierzęcych nie da się dokonać z powodu niedogodnych stosunków komunikacji.

W takich wypadkach usunięcie zwłok zwierzęcych musi nastąpić w myśl przepisów § 4 niniejszego rozporządzenia.

§ 6.

Przekroczenia niniejszego rozporządzenia policyjnego karane będą — o ile według ogólnych przepisów karnych nie grożą wyższe kary, zwłaszcza według postanowień ustawy o nieszkodliwym usuwaniu zwłok zwierzęcych z dnia 17 czerwca 1911 r. (Zb. u. niem. str. 248) lub

rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77 poz. 673) karę przewidzianą w § 142 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z dnia 30 lipca 1883 r. (Zb. u. pr. str. 195) a w razie niemożności ściągnięcia grzywny odpowiednią karę aresztu.

Poza tym oddawanie zwłok zwierzęcych może być wymuszone na podstawie postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowym w administracji (Dz. U. R. P. Nr 36 poz. 342).

§ 7.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Starosta Powiatowy.
(—) Dr Cichowski.

70.

Obwieszczenie
Starosty powiatowego starogardzkiego

z dnia 18 grudnia 1936 r.

w sprawie nieszkodliwego usuwania zwłok zwierzęcych.

Na mocy rozporządzenia Rady Związkowej Rzeszy Niemieckiej z dnia 29 czerwca 1916 r. (Zb. u. niem. str. 631) i rozporządzenia Rady Rzeszy Niemieckiej z dnia 17 sierpnia 1917 r. (Zb. u. niem. str. 715) oraz do nich wydanych przepisów wykonawczych z dnia 6 września 1917 r. (Dz. Urz. Pr. Min. Rolnictwa Domen i Lasów Nr 10 str. 264 z 1917 r.) zarządza się dla całego obszaru powiatu starogardzkiego, co następuje:

§ 1.

Zużytkowanie i nieszkodliwe usuwanie zwłok zwierzęcych (padlin) co do których istnieje obowiązek zgłaszania jest w powiecie starogardzkim uregulowane w myśl §§ 1 i 4 ustawy z dnia 17 czerwca 1911 r. o usuwaniu zwłok zwierzęcych (Zb. u. niem. str. 248) oraz w myśl § 4 przepisów wykonawczych z dnia 1 maja 1912 r. (Dz. Urz. Min. Rolnictwa str. 77) rozporządzeniem policyjnym Starosty powiatowego starogardzkiego z dnia 18 grudnia 1936 r. (Pom. Dz. Woj. z 1937 r. Nr 6 poz. 69) z tym, że odwożenie i zużytkowanie zwłok zwierzęcych przekazano p. Joachimowi Rybackiemu, właścicielowi przetwórni zwłok zwierzęcych w Starogardzie, Droga Owidzka telefon Starogard 269.

§ 2.

Za odwózkę zwłok zwierzęcych w myśl przepisów wspomnianego w § 1 rozporządzenia policyjnego Starosty powiatowego starogardzkiego z dnia 18 grudnia 1936 r. nie pobiera się żadnej opłaty.

§ 3.

I. Za oddanie zwłok zwierzęcych oraz za skórę przedsiębiorca przetwórni zwłok zwierzęcych obowiązany jest płacić właścicielowi (posiadaczowi) zwierzęcia padłego lub ubitego następujące wynagrodzenie (o ile oczywiście zwierzę na zarządzenie władz administracyjnych wydane na podstawie obowiązujących w tej mierze przepisów nie musi być zniszczone wraz ze skórą):

1) za konia, muła, ponad 2½ lat — $^1/_3$ ceny rynkowej skóry końskiej licząc jako przeciętną długość skóry 2, 20 m;
2) za krowy i jałowice ponad 2 lata — $^1/_3$ ceny rynkowej skóry licząc jako przeciętną wagę skóry 20 kg;
3) za buhaje i woły ponad 2 lata — $^1/_3$ ceny rynkowej skóry licząc jako przeciętną wagę skóry 35 kg;
4) za osła lub źrebię od ½ do 2½ roku — połowa ceny podanej pod 1),
5) za młodociane bydło rogate od 3 miesięcy do 2 lat — $^1/_3$ ceny rynkowej skóry licząc jako przeciętną wagę skóry 12½ kg;
6) za świnie:
   a) wagi od 50—100 kg połowa ceny podanej pod 1),
   b) za każde dalsze 50 kg wagi ½ ceny oznaczonej pod 6 a).

Przez ceny rynkowe skór rozumieć należy ceny za skóry ze zwierząt.

Do wypłacenia całkowitego wynagrodzenia podanego wyżej zobowiązany jest przedsiębiorca przetwórni zwłok zwierzęcych, tylko przy odbiorze takich zwłok wraz ze skórą nie zbyt silnie uszkodzoną. Za skóry silniej uszkodzone przedsiębiorca płaci odpowiednio niższe wynagrodzenie. Wypłata wspomnianego wyżej wynagrodzenia winna być uskuteczniona równocześnie z odbiorem zwłok danego zwierzęcia. W wypadkach zupełnego zniszczenia skóry przedsiębiorca nie wypłaca żadnego wynagrodzenia.

Wynagrodzenie powyższe nie musi być uiszczone przy odbiorze zwłok zwierzęcych w wypadkach, gdy zaistniało podejrzenie o chorobę zaraźliwą, przy której, w myśl obowiązujących przepisów prawnych, wymagane jest zniszczenie skóry. O ile jednak podejrzenie to zosta-

ło później (przy sekcji i t. p.) urzędowo uchylone, natenczas przedsiębiorca przetwórni zwłok zwierzęcych, obowiązany jest do wypłacenia oznaczonego wyżej wynagrodzenia w ciągu 6 tygodni licząc od dnia odbioru zwłok takiego zwierzęcia.

II. Na życzenie właściciela (posiadacza) przedsiębiorca przetwórni zwłok zwierzęcych zobowiązany jest odać skórę, o ile w myśl obowiązujących przepisów prawnych nie musi być ona w stanie surowym zniszczona.

W takich wypadkach właściciel (posiadacz) zwłok zwierzęcia winien zapłacić przedsiębiorcy wynagrodzenie według poniżej ustalonych norm, a mianowicie:

1) za skórę konia, muła ponad 2½ lat — $^2/_3$ ceny rynkowej skóry obliczając średnią przyjętą w ustępie I poz. 1;
2) za skórę bydła rogatego dorosłego ponad 2 lata — $^2/_3$ ceny rynkowej skóry, obliczając średnią przyjętą w ust. I poz. 2 i 3;
3) za skórę osła, źrebięcia od 3 miesięcy do 2½ lat — $^2/_3$ ceny rynkowej, obliczając średnią przyjętą w ust. I poz. 4;
4) za skórę młodocianego bydła rogatego od 3 miesięcy do 2 lat — $^2/_3$ ceny rynkowej, obliczając średnią przyjętą w ust. I poz. 5.

§ 4.

W wypadkach wymienionych w § 3 ustępie II poz. 1—4 przedsiębiorca nie wypłaca właścicielowi (posiadaczowi) zwłok zwierzęcych żadnego wynagrodzenia.

Przedsiębiorca nie płaci również żadnego wynagrodzenia właścicielowi (posiadaczowi), jeżeli zwłoki zwierzęcia padłego lub zabitego na zarządzenie władz administracyjnych wydane na podstawie obowiązujących przepisów prawnych — muszą być wraz ze skórą zupełnie zniszczone.

Za odbiór i nieszkodliwe usunięcie (zniszczenie) zwłok zwierząt padłych lub zabitych z powodu zaraźliwych chorób zwierzęcych, przy których w myśl obowiązujących w tej mierze przepisów, nie wolno użytkować skóry, a właściciel (posiadacz) zwierzęcia otrzyma zapomogę lub odszkodowanie ze Skarbu Państwa — właściciel (posiadacz) zwierzęcia padłego lub zabitego płaci na rzecz przedsiębiorcy przetwórni zwłok zwierzęcych, w ciągu 6 tygodni od daty otrzymania zapomogi lub odszkodowania wynagrodzenie według norm określonych w § 3 ust. I poz. 1—6 niniejszego obwieszczenia.

§ 5.

Przy załadowaniu zwłok zwierzęcych winni właściciele (posiadacze) zwierząt padłych lub zabitych udzielić pracownikom przetwórni zwłok zwierzęcych potrzebnej pomocy.

§ 6.

Właścicielowi (posiadaczowi) zwierzęcia padłego lub zabitego nie przysługuje prawo do wyrobów uzyskanych ze zwłok danego zwierzęcia.

Wszystkie wyroby wytworzone w przetwórni zwłok zwierzęcych w miarę obowiązujących przepisów prawnych stanowią własność przedsiębiorcy.

§ 7.

Raz w kwartale na koszt przedsiębiorcy przetwórni zwłok zwierzęcych ogłaszana będzie w dziale komunikaty urzędowe w „Dniu Kociewskim" taryfa opłat za skóry, które obowiązany będzie płacić przedsiębiorca za następny kwartał według cen rynkowych z kwartału ubiegłego.

§ 8.

Postanowienie niniejszego obwieszczenia obowiązuje z dniem ogłoszenia.

Starosta Powiatowy:
(—) Dr Cichowski.

71.

Ogłoszenie
Burmistrza miasta Nowegomiasta

z dnia 28 stycznia 1937 r.

o unieważnieniu dowodu osobistego.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 648) ogłaszam: Unieważniam dowód osobisty Nr 6, wystawiony przez Miejski Urząd Bezpieczeństwa i Porządku Publicznego w Nowymmieście dnia 9 kwietnia 1929 r. na nazwisko Gertrudy Kasprzyckiej, krawczyni, urodzonej dnia 5 kwietnia 1912 r. w Nowymmieście.

Burmistrz:
(—) Wachowiak.

72.

Ogłoszenie
Zarządu Gminnego w Nowej Karczmie

z dnia 15 lutego 1937 r.

o unieważnieniu dowodu osobistego.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 648) ogłaszam:

1. Unieważniam zagubiony dowód tożsamości konia seria A Nr 611268 wystawiony na nazwisko Marmeli Ludwiki z Szumlesia Królewskiego.
2. Unieważniam zagubiony dowód osobisty Nr 85 wystawiony przez sołectwo Szumleś Król. w dniu 9 marca 1932 r. na nazwisko Ludwika Marmeli z Szumlesia Królewskiego.

Wójt:
(—) Z. Sarnowski,
podwójci.

73.

Ogłoszenie
Zarządu Gminnego w Piecach

z dnia 1 marca 1937 r.

o unieważnieniu dowodu osobistego.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 648) ogłaszam: Unieważniam zagubiony dowód osobisty Nr 134 wystawiony dnia 18 czerwca 1930 r. przez Sołtysa w Kaliskach na nazwisko Erny Adelhaidy Müller, urodzonej dnia 25 lipca 1905 r.

Wójt:
(—) Cybula.

74.

STATUT
o podatku miejskim od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk miasta Podgórza.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) wprowadza się na rzecz miasta Podgórza podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk.

§ 1.

Opodatkowaniu podlegają wszelkie publiczne zabawy, rozrywki i widowiska, a w szczególności:

1) przedstawienia: kinematograficzne, teatralne i rewiowe, baletowe i kabaretowe,
2) koncerty, deklamacje i recytacje, odczyty,
3) przedstawienia cyrkowe, menażerie, pokazy zwierząt tresowanych,
4) zabawy taneczne, kostiumowe, bale maskowe, dancingi i t. p.,
5) zabawy ludowe z karuzelami, huśtawkami, strzelnicami, aparatami do mierzenia sił, aparatami reprodukującymi mechanicznie utwory muzyczne, deklamacje i śpiew, z grami połączonymi z wygraną w pieniądzach lub przedmiotach, kolejkami amerykańskimi i t. p.,
6) zawody sportowe, wyścigi konne, samochodowe, kolarskie, motocyklowe, walki zapaśnicze oraz inne widowiska tego rodzaju,
7) wystawy i muzea (z wyjątkiem tych wystaw i muzeów, które nie służą dla celów zarobkowych) panoramy,
8) przedsiębiorstwa i instytucje, utrzymujące bilardy.

§ 2.

Podatkowi nie podlegają:

1) wszelkie amatorskie zawody sportowe z wyjątkiem zawodów konnych,
2) przedstawienia, które służą wyłącznie nauczania w zakładach naukowych, publicznych, prywatnych, lub też które z pozwolenia władz szkolnych urządzane są wyłącznie dla uczniów tych zakładów lub ich rodzin;
3) przedstawienia, z których dochód przeznacza się wyłącznie i bezpośrednio na cele dobroczynne, z góry określone, o ile z nimi nie są połaczone zabawy taneczne;
4) zabawy, które służą wyłącznie dla rozwoju młodzieży lub też dla ćwiczeń cie-

lesnych. Nie zwalnia się jednakże od podatku takich zabaw sportowych, które połączone są z totalizatorem, zakładami lub tańcami;

5) zabawy, urządzane przez pojedyńcze osoby w prywatnych mieszkaniach oraz zabawy reprezentacyjne, urządzane przez urzędy publiczne, o ile nie pobiera się wzamian zapłaty ani za zabawy, ani też za trunki lub jedzenie. Pomieszczenia klubowe nie uważa się za prywatne;

6) przedstawienia teatralne, koncertowe, odczyty, deklamacje i recytacje oraz przedstawienia kinematograficzne przez władze państwowe urządzane, prowadzone lub wydatnie subsydiowane, o ile nie posiadają charakteru stałej imprezy.

§ 3.

Podatek od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk, wymienionych w § 1, o ile do nich nie ma zastosowania § 2, pobiera się w formie dodatku procentowego do ceny wykupionego biletu wstępu (podatek biletowy); w wypadkach, gdy uczestnictwo w publicznych zabawach, rozrywkach i widowiskach nie jest uzależnione od wykupienia biletu wstępu podatek wymierza się w sposób ryczałtowy (§ 10 i 11).

§ 4.

Podatek biletowy opłacają osoby, nabywające bilety wstępu na wszelkie publiczne zabawy, rozrywki i widowiska, wymienione w § 1; inkasuje go na rzecz gminy równocześnie z pobraniem opłaty za bilet przedsiębiorstwo względnie osoba urządzająca i jest za podatek ten odpowiedzialna. Przedsiębiorstwo, względnie osoba urządzająca otrzymuje za te czynności wynagrodzenie w wysokości 3% zainkasowanych sum.

Podatek ryczałtowy opłaca przedsiębiorstwo względnie osoba urządzająca.

§ 5.

O każdej zabawie, wymienionej w § 1 należy zawiadomić Zarząd Miejski najpóźniej na dwa dni przed przedstawieniem. O ile nie można było we właściwym czasie o zabawie zawiadomić, ponieważ termin zabawy nie był jeszcze ustalony, wówczas należy donieść Zarządowi Miejskiemu najpóźniej w ciągu dwu dni po zabawie.

Zarząd Miejski wydaje zaświadczenie zgłoszenia.

Do zgłoszenia obowiązany jest zarówno przedsiębiorca, względnie osoba urządzająca, jako też właściciel lub dzierżawca pomieszczeń, w których odbywa się zabawa.

Zarząd Miejski może dla zabaw, urządzanych przez poszczególnych przedsiębiorców, uznać jednorazowe zgłoszenie za wystarczające dla szeregu zabaw.

§ 6.

Podatek oblicza się według ceny i liczby wydanych biletów wstępu. Przy obliczaniu nie bierze się w rachubę biletów, wydanych bezpłatnie, ilość tych biletów winna być wszakże z góry zgłoszona. Cena podana na bilecie służy za podstawę wymiaru nawet wtedy, jeżeli bilet wydany został faktycznie po cenie niższej; natomiast w razie pobrania kwoty wyższej od ceny podanej na bilecie, podatek oblicza się według tej faktycznie pobranej kwoty.

Przez cenę biletów wstępu rozumieć należy ogólną wysokość pobranej kwoty z wyjątkiem podatku. Opłatę za katalogi lub programy włącza się do ceny biletu, o ile uczestnicy nie są dopuszczeni do zabawy bez wykupienia katalogu lub programu.

§ 7.

Podatek wynosi:

1) 10% od opłaty za wejście:
   a) na wszelkie przedstawienia teatralne i występy o wyższej wartości artystycznej,
   b) na koncerty, niepołączone z innymi atrakcjami,
   c) do muzeów i na wystawy oraz na odczyty i pokazy,
   d) na ślizgawki,
   e) na publiczne zabawy, rozrywki i widowiska nie mające celów zarobkowych i urządzane przez prawnie istniejące stowarzyszenia i kluby oraz na zawody konne.
2) 30% od opłaty za wejście:
   a) na farsę i operetkę,
   b) na zabawy taneczne, ogrodowe i inne zabawy, rozrywki i widowiska, nie połączone z atrakcjami o charakterze kabaretowym,
   c) do cyrku,
   d) na wyścigi konne.
3) 100% od opłaty za wejście:
   a) do varieté i kabaretów,
   b) na imprezy sportowe zawodowców.

Podatek od przedstawień kinematograficznych pobiera się według stawki przewidzianej § 1 pkt 12 rozp. Min. Sp. Wewn. z 14 sierpnia 1936 r. wydanego w porozumieniu z Min. Skarbu o podatku komunalnym od publicznego wyświetlenia filmów (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 464).

§ 8.

Przy zgłoszeniu przedsiębiorca względnie osoba urządzająca winna złożyć do Zarządu Miejskiego bilety przeznaczone do sprzedaży. Bilety muszą być zaopatrzone w numery bieżące, nazwę przedsiębiorstwa, termin, miejsca i

rodzaj zabawy, jako też cenę lub też bezpłatność biletu. Zarząd Miejski zaopatruje bilety stemplem.

Zarząd Miejski moze czynić wyjątki od powyższych wymagań dotyczących treści biletów i zaniechać ich ostemplowania.

§ 9.

Przedsiębiorca, względne osoba urządzająca może zezwolić na udział w zabawie jedynie po okazaniu i skasowaniu ostemplowanych biletów .

Przedsiębiorca, względnie osoba urządzająca obowiązana jest przechowywać przez 30 dniowy okres czasu wszelkie dowody, dotyczące ilości sprzedanych biletów i okazać je na każde żądanie Zarządu Miejskiego.

§ 10.

Dla restauracyj, kawiarń i t. p. zakładów, w których odbywają się widowiska sceniczne, świetlne albo produkcje muzyczne, lub też, które posiadają dla publiczności instrumenty muzyczne, albo urządzenia do gry (n. p. bilard), dla sal tańca, dla przedsiębiorstw, widowisk i zabaw wędrownych oraz stowarzyszeń i klubów, w których odbywają się gry towarzyskie, podatek określa się w kwotach ryczałtowych w wysokości 25 zł rocznie (maksymalnie)).

§ 11.

Wysokość podatku ryczałtowego w granicach określonych w § 10 wymierza Zarząd Miejski na podstawie danych, ustalonych przez komisję po wysłuchaniu przedsiębiorcy względnie osoby urządzającej. Komisję powołuje Zarząd Miejski z udziałem rzeczoznawców.

§ 12.

O ile przedsiębiorca względnie osoba urządzająca narusza postanowienia §§ 3—11 statutu, na skutek czego brak jest miarodajnych danych do ustalenia wysokości podatku, wówczas Zarząd Miejski może określić podatek według posiadanych danych o najwyższej sumie wpływu podatkowego, jaki mogło pobrać to lub podobne przedsiębiorstwo za sporny okres czasu, względnie obliczyć podatek tak, jak gdyby wszystkie miejsca rozporządzalne zostały rozsprzedane po cenach zwykłych. Na ustaloną w ten sposób należność podatkową Zarząd Miejski doręcza przedsiębiorcy względnie osobie urządzającej wezwanie płatnicze z wyznaczeniem 7 dniowego terminu wpłaty tej należności do Kasy Miejskiej po uprzednim jednak podaniu płatnikowi do wiadomości ustalonej należności podatkowej i rozpatrzeniu zarzutów jakie zostaną wniesione przez płatnika na piśmie przeciwko wysokości tej należności — w terminie wskazanym przez Zarząd Miejski. Zarzuty te dołącza się do akt wymiarowych.

§ 13.

Podatek powinien być wpłacony do Kasy miejskiej nie później, niż na trzeci dzień po zainkasowaniu, względnie — jeśli chodzi o podatek ryczałtowy — po urządzeniu publicznej zabawy, rozrywki lub widowiska. W razie niedotrzymania tego terminu Zarząd Miejski poza wdrożeniem postępowania egzekucyjnego może od przedsiębiorcy lub osoby, urządzającej ponownie publiczną zabawę, rozrywkę lub widowisko, zażądać zabepieczenia w postaci kaucji pieniężnej, albo też uiszczenia z góry całości lub części należności z tytułu przypadającego podatku.

Również w razie zgłoszenia jednorazowych zabaw — Zarząd Miejski może zażądać z góry kaucji w wysokości przypuszczalnego wpływu podatkowego.

§ 14.

Odwołania w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i trybie przewidzianym w § 69 i następnych ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r.

§ 15.

Nieuiszczony w przepisowym terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych według postanowień ustawy z 18 marca 1935 r. o pobieraniu odsetek od zaległości w podatkach państwowych i innych daninach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 129). W czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 500) zmienionego częściowo rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 24) i z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 78)— koszty egzekucyjne pobierane będą według przepisów tej ustawy.

§ 16.

Wykroczenie przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podatku podlegają karze do wysokości 345,9 zł o ile wykroczenie nie jest karalne według art. 62—66 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

§ 17.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą z dniem o-

głoszenia w Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim.

Podgórz, dnia 21 grudnia 1936 r.

Powyższy statut uchwalony przez Korporacje Miejskie, zatwierdzony został przez Wydział Powiatowy dekretem z dnia 4 stycznia 1937 r. Nr W. II — 8 — 40/36.

Podgórz, dnia 16 lutego 1937 r.

Burmistrz:
(—) Stamirowski.

75.

STATUT

o podatku od zajmowanych lokali lub ich części w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych, gospodach, zajazdach lub domach noclegowych miasta Tucholi

uchwalony przez Radę Miejską w dniu 21 września 1936 r.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62/36, poz. 454) wprowadza się na rzecz miasta Tucholi podatek od zajmowanych lokali lub ich części w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych, gospodach, zajazdach lub domach noclegowych.

§ 1.

Do uiszczenia podatku obowiązana jest osoba, zajmująca lokal lub jego część w hotelu, pensjonacie, pokojach umeblowanych it. p. zakładach.

§ 2.

Podatek wynosi 10% sumy należności za wynajem lokalu wraz z meblami, usługą, pościelą, oświetleniem i opałem.

§ 3.

Od podatku zwolnieni są:
a) posłowie sejmowi i senatorowie,
b) wojskowi i funkcjonariusze państwowej służby cywilnej oraz funkcjonariusze samorządowi, przebywający w mieście w celach służbowych,
c) osoby, którym przysługuje zwolnienie od danin i opłat publicznych na podstawie prawa narodów, lub na zasadzie specjalnych umów państwowych.

W celu uzyskania zwolnienia od podatku osoby wyżej wymienione, z wyjątkiem posłów i senatorów, winny wyjednać poświadczenie miejscowego Zarządu Miejskiego (gminnego), że przysługuje im zwolnienie; poświadczenie to należy złożyć w zarządzie hotelu, pensjonatu, pokojów umeblowanych i t. p. zakładów.

§ 4.

Podatek inkasuje przedsiębiorstwo względnie odnajmujący lokal i za podatek ten jest odpowiedzialny.

Odnajmujący lokale obowiązani są wywiesić w każdym odnajmowanym lokalu na widocznym miejscu cenę wynajmu lokalu oraz jeden egzemplarz niniejszego statutu.

§ 5.

Osoby, odpowiedzialne za pobór podatku, powinny wnieść wpływ z podatku do kasy miejskiej (gminnej) przy odpowiednim wykazie do dnia 20 miesiąca za pierwszą połowę, zaś do dnia 5 za drugą połowę poprzedniego miesiąca.

§ 6.

Celem kontroli podatku przysługuje Zarządowi miejskiemu (gminnemu) prawo żądania przedstawienia sobie ksiąg meldunkowych, rachunkowych oraz wszelkich innych dowodów, jak również delegowanie urzędników dla dokonania wywiadu i zebrania danych na miejscu.

§ 7.

Odwołania w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym w § 69 i następnych ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r.

§ 8.

Nieuiszczony w przepisanym terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kar za zwłokę i kosztów egzekucyjnych według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 73 poz. 721), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 46 poz. 401). W czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62 poz. 580), zmie-

§ 9.

Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podatku podlegają karze do wysokości 345,9 zł, o ile wykroczenie nie jest karalne z art. 62—66 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

§10.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą oraz po ogłoszeniu w Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim.

Tuchola, dnia 29 września 1936 r.

Burmistrz:
(—) Saganowski.

Na podstawie art. 36, 39 ustawy o finansach komunalnych z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 62/36 poz. 454) oraz uchwały Wydziału Powiatowego tucholskiego z dnia 24 listopada 1936 r. zatwierdzam uchwałę Rady Miejskiej z dnia 21 września 1936 r. dotycząca uchwalenia statutu o podatku od zajmowanych lokali lub ich części w hotelach, pensjonatach, pokojach umeblowanych, gospodach i t. d. na rzecz miasta Tucholi.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:
(—) Jerzy Hryniewski,
starosta powiatowy.

76.

STATUT

o podatku od prawa polowania na rzecz miasta Tucholi,

uchwalony przez Radę Miejską w dniu 21 września 1936 r.

Na podstawie art. 19 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62/36 poz. 454) wprowadza się na rzecz miasta Tucholi podatek od prawa polowania.

§ 1.

Od wykonywania prawa polowania pobiera się podatek komunalny.

§ 2.

Podatkowi od prawa polowania podlegają wszelkie osoby fizyczne i prawne, posiadające w gminie, na mocy prawa własności gruntu, dzierżawy prawa polowania lub innego tytułu prawnego, własne tereny do polowania.

§ 3.

Podatek wynosi 10 gr od hektara i winien być wpłacony z góry w ratach półrocznych w miesiącach: kwietniu i listopadzie każdego roku.

§ 4.

O wysokości wymierzonego podatku Zarząd gminny zawiadamia płatników przez doręczenie im nakazów płatniczych, w których jednocześnie wskazany jest termin płatności podatku.

§ 5.

Odwołania w sprawach wymiaru podatku wnosić należy w terminie i trybie, przewidzianym w § 69 i następnych ustawy o daninach komunalnych z dn. 14 lipca 1893 r.

§ 6.

Nieuiszczony w przepisanym terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem odsetek według postanowień ustawy z dnia 18 marca 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 22 poz. 129) oraz kosztów egzekucyjnych według ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 73 poz. 721), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 46 poz. 401). W czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62 poz. 580), zmienionego częściowo rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4 poz. 24) i z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10 poz. 78 — koszty egzekucyjne pobierane będą według przepisów tego rozporządzenia.

§ 7.

Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podatku podlegają karze do wysokości 345,9 zł, o ile wykroczenie nie jest karalne z art. 62—66 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

§ 8.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą oraz po ogłoszeniu w Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim.

nionego częściowo rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 4 poz. 24) i z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 10 poz. 78) koszty egzekucyjne pobierane będą według przepisów tego rozporządzenia.

Tuchola, dnia 29 września 1936 r.

Burmistrz:
(—) Saganowski.

Na podstawie art. 36 i 39 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 62/36 poz. 454) oraz uchwały Wydziału Powiatowego tucholskiego z dnia 24 listopada 1936 r. zatwierdzam niniejszym uchwałę Rady Miejskiej w Tucholi z dnia 21 września 1936 r. w sprawie wprowadzenia na obszarze miasta Tucholi statutu o poborze podatku od prawa polowania na rzecz miasta Tucholi.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:
(—) Jerzy Hryniewski,
starosta powiatowy.

77.

STATUT
o podatku od plakatów, szyldów i anonsów na rzecz miasta Tucholi,

uchwalony przez Radę Miejską w dniu 21 września 1936 r.

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym regulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 62/36 poz. 454) wprowadza się na obszarze miasta Tucholi podatek od szyldów względnie napisów reklamowych.

§ 1.

Podatkowi na rzecz miasta Tucholi podlegają:

Szyldy względnie napisy reklamowe i t. p. umieszczone, wymalowane na innych miejscach i innym domu, poza miejscem przedsiębiorstwa.

§ 2.

Od podatku są zwolnione:

1) Ogłoszenia, zamieszczane w czasopismach, wychodzących co miesiąc lub częściej, aniżeli w miesięcznych odstępach czasu, ogłoszenia urzędowe, ogłoszenia wyborcze do reprezentacyj publicznych, oraz ogłoszenia osób, poszukujących pracy, jak również wszelkie ogłoszenia, znaki i napisy przedstawicieli państw obcych;

2) szyldy z napisem „Sklep tytoniowy".

§ 3.

Podatek wynosi: Od każdego szyldu względnie napisu reklamowego i t. p. 10 zł rocznie.

§ 4.

Podatek obciąża osobę fizyczną lub prawną, której przedmiot podatku dotyczy.

§ 5.

Właściciele przedsiębiorstw reklamowych oraz administracje czasopism obowiązani są inkasować podatek na rzecz miasta Tucholi. Zainkasowane kwoty podatkowe należy wnosić do kasy miejskiej 1 i 16 każdego miesiąca.

We wszystkich innych przypadkach podatek należy wpłacić bezpośrednio do kasy miejskiej.

§ 6.

Odwołania podlegają przepisom art. 48 i 50 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

§ 7.

Niewpłacenie podatku we właściwym terminie pociąga za sobą ściągnięcie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 73 poz. 721) zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 46 poz. 401). W czasie obowiązywania rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62 poz. 580) koszty egzekucjne pobierane będą według przepisów tego rozporządzenia.

§ 8.

Kary podlegają przepisom art. 62—67 ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

§ 9.

Statut niniejszy wchodzi w życie po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu

przez Zarząd Miejski w Pomorskim Dzienniku Wojewódzkim.

Tuchola, dnia 29 września 1936 r.

Burmistrz:
(—) Saganowski.

Na podstawie art. 36 i 39 ustawy o finansach komunalnych z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 62/36 poz. 454) oraz uchwały Wydziału Powiatowego tucholskiego z dnia 24 listopada 1936 r. zatwierdzam niniejszym uchwałę Rady Miejskiej miasta Tucholi z dnia 21 września 1936 r. w sprawie wprowadzenia na obszarze miasta Tucholi statutu o poborze podatku od plakatów i szyldów, oraz podatku od anonsów na rzecz miasta Tucholi.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego:
(—) Jerzy Hryniewski,
starosta powiatowy.

78.

Postanowienie Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim

z dnia 4 marca 1937 r.

Na podstawie art. 20 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) Komisja postanawia uznać plany oddłużenia powiatowego związku samorządowego w Kościerzynie, oraz miast: Gdyni, Grudziądza i Kościerzyny, ustalone przez Komisję w dniu 10 listopada 1936 r. za prawomocne i obowiązujące strony w nich wymienione.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer.

Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

79.

Obwieszczenie Przewodniczącego Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Na podstawie § 14 ust. (2) rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) podaje się do wiadomości, że dla gminy miejskiej w Toruniu i powiatowego związku samorządowego w Tucholi, oraz gmin wiejskich Brusy, Czersk wieś, Karsin, Lipnice i Rytel powiatu chojnickiego, Gniew wieś, Godziszewo, Małe Walichnowy, Morzeszczyn, Opalenie, Pelplin wieś, Subkowy i Tczew wieś powiatu tczewskiego oraz gminy wiejskiej Lulkowo powiatu toruńskiego zostały ustalone poniżej podane plany oddłużenia.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer.

Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

Plan
oddłużenia gminy miasta Torunia.

Komisja Oszczędnościowo - Oddłużeniowa dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu na posiedzeniu w dniu 4 marca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: Dr Konrad Siudowski; zastępca przewodniczącego: Mikołaj Zakrzewski; członkowie: Antoni Chwastek, Walenty Malinowski, Kazimierz Sobolewski,
po zapoznaniu się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy miasta Torunia i stwierdzeniu, że sytuacja gminy jest bardzo trudna — na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) postanawia do niżej wymienionych zobowiązań gminy miasta Torunia, powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. i wynoszących według zapodania zainteresowanej gminy kwotę 797.979 zł 82 gr zastosować następujące ulgi:

1) w stosunku do zobowiązania gminy miasta Torunia wobec Janiny Taterrówny w Toruniu w myśl orzeczenia Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 14 grudnia 1936 r. Nr SS 53/53 — 11, wynikającego ze stosunku służbowego i to za czas od 1 września 1925 r. do 31 marca 1934 r., a wynoszącego według zapodania wierzycielki kwotę około 34.000 zł:

a) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki,

b) Zarząd Miejski obowiązany jest wypłacić Taterrównie w marcu 1937 r. kwotę 2.000 zł,

c) spłatę reszty należności rozkłada się na 20 równych rat kwartalnych, począwszy od dnia 1 kwietnia 1937 r. bez oprocentowania,

2) w stosunku do zobowiązania gminy miasta Torunia wobec firmy Szafranek i Roszczyk w Poznaniu, ul. Fredry 3 z tytułu reszty należności za instalacje centralnego ogrzewania w gmachu D. O. K. P. w Toruniu, wynoszącego według nieprawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu kwotę 4.428 zł 95 gr z 8% odsetkami od dnia 1 listopada 1932 r.,

3) w stosunku do zobowiązania gminy miasta Torunia wobec Towarzystwa Ubezpieczeń „Polonia" w Poznaniu z tytułu odszkodowania wypłaconego poszkodowanym podczas rozruchów w r. 1934, wynoszącego według roszczenia wierzyciela kwotę 1.571 zł 60 gr z 8% odsetkami od dnia 31 stycznia 1934 r.,

4) w stosunku do zobowiązania gminy miasta Torunia wobec Polskich Kolei Państwowych (D. O. K. P. w Toruniu) z tytułu odszkodowania za straty, poniesione przez wykolejenie się pociągu na Nadbrzeżu, wynoszącego według roszczenia wierzyciela kwotę 13.968 zł 73 gr z 8% odsetkami od dnia 5 listopada 1932 r.,

5) w stosunku do zobowiązania gminy miasta Torunia wobec Agaty Schmidtowej w Toruniu, ul. Słowackiego 19 i Andrzeja Jendrycy w Toruniu, ul. Słowackiego 19 z tytułu pretensji za prace budowlane, wynoszącej według roszczenia wierzycieli kwotę 2.391 zł z 10% od dnia 19 lutego 1934 r.,

6) w stosunku do zobowiązania gminy miasta Torunia wobec Bronisławy Hoffmanowej w Toruniu, ul. Podgórna z tytułu odszkodowania za zajęcie inwentarza, wynoszącego według roszczenia wierzycielki kwotę 19.145 zł z 8% odsetkami od dnia 7 listopada 1929 r.,

7) w stosunku do zobowiązania gminy miasta Torunia wobec Bolesława Szwajkowskiego we Wrzosach powiat toruński z tytułu odszkodowania z powodu zaniechania ubezpieczenia, wynoszącego według roszczenia wierzyciela kwotę 3.268 zł 54 gr z 8% odsetkami od dnia 1 stycznia 1935 r.:

a) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki i koszty procesowe przyznane wierzycielom,
b) obniża się oprocentowanie, począwszy od 1 marca 1937 r. na 3% w stosunku rocznym,
c) rozkłada się począwszy od dnia 1 kwietnia 1937 r. spłatę należności na 10 równych rat półrocznych,

8) w stosunku do zobowiązania gminy miasta Torunia z tytułu dokonanej w latach 1895, 1901, 1906 i 1909 emisji obligacyj w nominalnej wysokości 5.468.000 mkn., a wynoszącej obecnie według zapodania Zarządu Miejskiego w Toruniu kwotę 719.206 zł:

a) odracza się wykup obligacyj do dnia 1 kwietnia 1941 r.,
b) rozkłada się wykup obligacyj począwszy od 1 kwietnia 1941 r. na 36 lat,
c) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki (kupony),
d) obniża się oprocentowanie od 1 marca 1937 r. na $4\frac{1}{2}\%$ w stosunku rocznym.

Od powyższego planu oddłużenia — na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) oraz § 15 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) przysługuje wierzycielom w ciągu 4 tygodni od daty ogłoszenia prawo odwołania się do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministerstwie Skarbu przez Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Toruń, dnia 4 marca 1937 r.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer. Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

Dodatkowy plan oddłużenia powiatu tucholskiego.

Komisja Oszczędnościowo - Oddłużeniowa dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu na posiedzeniu w dniu 4 marca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: Dr Konrad Siudowski; zastępca Przewodniczącego: Mikołaj Zakrzewski; członkowie: Antoni Chwastek, Walenty Malinowski, Kazimierz Sobolewski,

po zapoznaniu się ze stanem gospodarczym i finansowym powiatu tucholskiego i stwierdzeniu, że sytuacja tego związku samorządowego jest bardzo trudna — na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) postanawia w stosunku do powstałego przed 1 kwietnia 1934 r. zobowiązania powiatowego związku samorządowego w Tucholi wobec Hansa Jandera w Berlinie Charlottenburg Wanzstr. 14 z tytułu reszty przyznanego sądownie odszkodowania za teren pod budowę kolei wynoszącego według zapodania powiatu tucholskiego kwotę 8.695 zł 50 gr + 4% odsetek od 1 kwietnia 1913 r. i kosztów procesowych zastosować następujące ulgi:

a) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki,
b) rozkłada się począwszy od dnia 1 kwie-

tnia 1937 r. spłatę kapitału na 3 równe raty roczne przy oprocentowaniu 4%.

Od powyższego planu oddłużenia — na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) oraz § 15 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) przysługuje wierzycielom w ciągu 4 tygodni od daty ogłoszenia prawo odwołania się do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministerstwie Skarbu przez Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Toruń, dnia 4 marca 1937 r.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer.

Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

Plan
oddłużenia gminy wiejskiej Brusy powiatu chojnickiego.

Komisja Oszczędnościowo - Oddłużeniowa dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu na posiedzeniu w dniu 4 marca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: Dr Konrad Siudowski; zastępca Przewodniczącego: Mikołaj Zakrzewski; członkowie: Antoni Chwastek, Walenty Malinowski, Kazimierz Sobolewski,
po zapoznaniu się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy wiejskiej Brusy i stwierdzeniu, że sytuacja tej gminy jest bardzo trudna — na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) postanawia do niżej wymienionych zobowiązań gminy wiejskiej Brusy, powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. i wynoszących według zapodania gminy wiejskiej Brusy kwotę 4.374 zł 80 gr zastosować następujące ulgi:

1) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Brusy wobec Banku Polskiego, Oddział w Chojnicach i wobec firmy „Ceres" z tytułu długu wekslowego z dnia 1 marca 1932 r. za dostarczony prąd elektryczny przez firmę „Ceres" w kwocie 1.900 zł kapitału i 200 zł odsetek,

2) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Brusy wobec Banku Związku Spółek Zarobkowych w Grudziądzu i firmy „Ceres" z tytułu długu wekslowego z dnia 31 sierpnia 1933 r. za dostarczony prąd elektryczny przez firmę „Ceres" w kwocie 350 zł,

3) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Brusy wobec Teodora Marchlewicza w Brusach z tytułu należności za prace malarskie w szkole powszechnej w Brusach w kwocie 824 zł 80 gr,

4) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Brusy wobec Norberta Myszki w Giełdonie z tytułu scedowanej mu przez firmę „Ceres" należności względnie wobec firmy „Ceres" za dostarczony gminie prąd elektryczny w kwocie 1.100 zł,

a) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki,
b) obniża się oprocentowanie z dniem 1 marca 1937 r. na 3%,
c) rozkłada się spłatę kapitału, począwszy od 1 kwietnia 1937 r. odnośnie poz. 2, 3 i 4 na 5 równych rat rocznych, a odnośnie poz. 1 na 10 równych rat rocznych.

Od powyższego planu oddłużenia — na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) oraz § 15 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) przysługuje wierzycielom w ciągu 4 tygodni od daty ogłoszenia prawo odwołania się do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministerstwie Skarbu przez Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Toruń, dnia 4 marca 1937 r.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer.

Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

Plan
oddłużenia gminy wiejskiej Czersk wieś powiatu chojnickiego.

Komisja Oszczędnościowo - Oddłuzeniowa dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu na posiedzeniu w dniu 4 marca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: Dr Konrad Siudowski; zastępca Przewodniczącego: Mikołaj Zakrzewski; członkowie: Antoni Chwastek, Walenty Malinowski, Kazimierz Sobolewski,
po zapoznaniu się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy wiejskiej Czersk wieś i stwierdzeniu, żesytuacja tej gminy jest bardzo trudna — na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz, 506) postanawia do niżej wymie-

nionych zobowiązań gminy wiejskiej Czersk wieś, powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. i wynoszących według zapodania gminy wiejskiej Czersk wieś kwotę 2.075 zł 55 gr zastosować następujące ulgi:

1) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Czersk wieś wobec Zakładu św. Boromeusza w Chojnicach z tytułu kosztów leczenia Zygfryda Pianowskiego za lata 1932 i 1933 w kwocie 1.176 zł,

2) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Czersk wieś wobec Marii Muszyńskiej w Czersku z tytułu należności za przybory kancelaryjne dla szkół w kwocie 387 zł 60 gr,

3) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Czersk wieś wobec Edmunda Jagalskiego w Czersku z tytułu należności za materiały budowlane dla szkoły w Gotelpiu w kwocie 511 zł 95 gr,

a) umarza się w całości zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki,
b) obniża się z dniem 1 marca 1937 r. oprocentowanie na 3%,
c) rozkłada się począwszy od 1 kwietnia 1937 r. spłatę kapitału na 5 równych rat rocznych.

Od powyższego planu oddłużenia — na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) oraz § 15 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) przysługuje wierzycielom w ciągu 4 tygodni od daty ogłoszenia prawo odwołania się do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministerstwie Skarbu przez Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Toruń, dnia 4 marca 1937 r.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer.
Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

Plan
oddłużenia gminy wiejskiej Karsin powiatu chojnickiego.

Komisja Oszczędnościowo - Oddłużeniowa dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu na posiedzeniu w dniu 4 marca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: Dr Konrad Siudowski; zastępca Przewodniczącego: Mikołaj Zakrzewski; członkowie: Antoni Chwastek, Walenty Malinowski, Kazimierz Sobolewski,
po zapoznaniu się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy wiejskiej Karsin i stwierdzeniu, że sytuacja tej gminy jest bardzo trudna — na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) postanawia w stosunku do powstałego przed dniem 1 kwietnia 1934 r. zobowiązania gminy wiejskiej Karsin wobec Dominiki Glazer w Karsinie z tytułu cesji należności Julianny Dolnej z Czerska, wynoszącego według zapodania Zarządu gminy Karsin 315 zł kapitału z 10% odsetkami od dnia 16 sierpnia 1934 r. i 38 zł 50 gr kosztów procesowych zastosować następujące ulgi:

a) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki i koszty procesowe przyznane wierzycielowi,
b) obniża się z dniem 1 marca 1937 r. oprocentowanie na 3%,
c) rozkłada się spłatę kapitału, począwszy od 1 kwietnia 1937 r. na 3 równe raty roczne.

Od powyższego planu oddłużenia — na podstawie art 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) oraz § 15 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) przysługuje wierzycielom w ciągu 4 tygodni od daty ogłoszenia prawo odwołania się do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministerstwie Skarbu przez Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Toruń, dnia 4 marca 1937 r.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer.
Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

Plan
oddłużenia gminy wiejskiej Lipnice powiatu chojnickiego.

Komisja Oszczędnościowo - Oddłużeniowa dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu na posiedzeniu w dniu 4 marca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: Dr Konrad Siudowski; zastępca przewodniczącego: Mikołaj Zakrzewski; członkowie: Antoni Chwastek, Walenty Malinowski, Kazimierz Sobolewski,
po zapoznaniu się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy wiejskiej Lipnica i stwierdzeniu, że sytuacja tej gminy jest bardzo trudna — na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezyden-

ta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) postanawia w stosunku do powstałego przed dniem 1 kwietnia 1934 r. zobowiązania gminy wiejskiej Lipnice wobec Zakładu św. Boromeusza w Chojnicach z tytułu kosztów leczenia Jadwigi Rekowskiej, wynoszącego według zapodania gminy wiejskiej Lipnice kwotę 1.335 zł zastosować następujące ulgi:

a) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki,
b) obniża się z dniem 1 marca 1937 r. oprocentowanie na 3%,
c) rozkłada się spłatę kapitału, począwszy od 1 kwietnia 1937 r. na 5 równych rat rocznych.

Od powyższego planu oddłużenia — na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) oraz § 15 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) przysługuje wierzycielowi w ciągu 4 tygodni od daty ogłoszenia prawo odwołania się do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministerstwie Skarbu przez Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Toruń, dnia 4 marca 1937 r.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer.

Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

Plan
oddłużenia gminy wiejskiej Rytel powiatu chojnickiego.

Komisja Oszczędnościowo - Oddłużeniowa dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu na posiedzeniu w dniu 4 marca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: Dr Konrad Siudowski; zastępca Przewodniczącego: Mikołaj Zakrzewski; członkowie: Antoni Chwastek, Walenty Malinowski, Kazimierz Sobolewski,
po zapoznaniu się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy wiejskiej Rytel i stwierdzeniu, że sytuacja tej gminy jest bardzo trudna — na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) postanawia do niżej wymienionych zobowiązań gminy wiejskiej Rytel, powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. i wynoszących według zapodania gminy wiejskiej Rytel kwotę 1.162 zł 45 gr zastosować następujące ulgi:

1) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Rytel wobec Zakładu św. Boromeusza w Chojnicach z tytułu kosztów leczenia gminno-ubogich w kwocie 336 zł 45 gr,

2) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Rytel wobec Franciszki Drobińskiej w Zygórzu z tytułu cesji Franciszka Osowskiego na kwotę 826 zł,

a) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki,
b) obniża się oprocentowanie z dniem 1 marca 1937 r. na 3%,
c) rozkłada się spłatę należności począwszy od 1 kwietnia 1937 r. na 5 lat.

Od powyższego planu oddłużenia — na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) oraz § 15 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) przysługuje wierzycielowi w ciągu 4 tygodni od daty ogłoszenia prawo odwołania się do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministerstwie Skarbu przez Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Toruń, dnia 4 marca 1937 r.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer.

Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

Plan
oddłużenia gminy wiejskiej Gniew wieś powiatu tczewskiego.

Komisja Oszczędnościowo - Oddłużeniowa dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu na posiedzeniu w dniu 4 marca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: Dr Konrad Siudowski; zastępca Przewodniczącego: Mikołaj Zakrzewski; członkowie: Antoni Chwastek, Walenty Malinowski, Kazimierz Sobolewski,
po zapoznaniu się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy wiejskiej Gniew wieś i stwierdzeniu, że sytuacja tej gminy jest bardzo trudna — na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) postanawia do niżej wymienionych zobowiązań gminy wiejskiej Gniew wieś, powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. i wynoszących według zapodania gminy wiej-

skiej Gniew wieś kwotę 2.668 zł 55 gr kapitału i 706 zł 83 gr odsetek zastosować następujące ulgi:

1) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Gniew wieś firmy „Węglówka" w Krakowie z tytułu należności za węgiel dla szkoły w Gronowie, dostarczony w 1930 r. wynoszącej według zapodania dłużnej gminy kwotę 424 zł 90 gr kapitału 1.118 zł 52 gr odsetek, a według zapodania wierzyciela 370 zł kapitału, 135 zł odsetek i 44 zł 50 gr kosztów sądowych i egzekucyjnych,

a) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki oraz koszty sądowe i egzekucyjne,
b) obniża się kapitał długu do 300 zł,
c) reszta kapitału płatna w r. 1937/38,

2) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Gniew wieś wobec Kreis-sparkasse Marienwerder z tytułu 4½% pożyczki niehipotecznej, zaciągniętej w r. 1906 i 1915 w kwocie 2.243 zł 65 gr kapitału i 588 zł 31 gr odsetek,

a) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki,
b) obniża się z dniem 1 marca 1937 r. oprocentowanie na 3%,
c) rozkłada się spłatę kapitału, począwszy od 1 kwietnia 1937 r. na 10 równych rat rocznych.

Od powyższego planu oddłużenia — na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) oraz § 15 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) przysługuje wierzycielowi w ciągu 4 tygodni od daty ogłoszenia prawo odwołania się do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministerstwie Skarbu przez Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Toruń, dnia 4 marca 1937 r.

Sekretarz:	Przewodniczący:
(—) Mgr Bauer.	(—) Dr Siudowski.

Plan
oddłużenia gminy wiejskiej Godziszewo powiatu tczewskiego.

Komisja Oszczędnościowo - Oddłużeniowa dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu na posiedzeniu w dniu 4 marca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: Dr Konrad Siudowski; zastępca Przewodniczącego: Mikołaj Zakrzewski; członkowie: Antoni Chwastek, Walenty Malinowski, Kazimierz Sobolewski,

po zapoznaniu się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy wiejskiej Godziszewo i stwierdzeniu, że sytuacja tej gminy jest bardzo trudna — na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) postanawia do niżej wymienionych zobowiązań gminy wiejskiej Godziszewo, powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. i wynoszących według zapodania gminy wiejskiej Godziszewo kwotę 2.298 zł 53 gr zastosować następujące ulgi:

1) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Godziszewo wobec Ludwika Hofmeistera w Tczewie za wybudowanie pompy przy szkole w Turzy w kwocie 500 zł,

2) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Godziszewo wobec Augustyna Rogalewskiego, kowala w Skarszewach z tytułu odszkodowania za przedwczesne rozwiązanie umowy o dzierżawę kuźni w myśl ugody Zamiejsc. Wydziału Sądu Okręgowego Chojnice w Starogardzie z dnia 24 lipca 1935 r. Nr C 163/35 w kwocie 869 zł 85 gr,

3) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Godziszewo wobec Domu Starców w Tczewie z tytułu należności za utrzymanie gminno-ubogich w kwocie 184 zł,

4) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Godziszewo wobec Szpitala Joanitów w Tczewie z tytułu należności za leczenie ubogo-gminnych w kwocie 99 zł,

5) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Godziszewo wobec Bolesława Grzywacza, kierownika szkoły w Turzy z tytułu zwrotu wydatkowanych sum na cele szkolne w kwocie 645 zł 68 gr

a) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki,
b) obniża się oprocentowanie z dniem 1 marca 1937 r. na 3%,
c) rozkłada się spłatę kapitału, począwszy od dnia 1 kwietnia 1937 r. na pięć równych rat rocznych.

Od powyższego planu oddłużenia — na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) oraz § 15 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) przysługuje wierzycielowi w ciągu 4 tygodni od daty ogłoszenia prawo odwołania się do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministerstwie Skarbu przez Komisję Oszczędnościowo-

Oddłużeniową przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Toruń, dnia 4 marca 1937 r.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer.

Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

Plan
oddłużenia gminy wiejskiej Morzeszczyn powiatu tczewskiego.

Komisja Oszczędnościowo - Oddłużeniowa dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu na posiedzeniu w dniu 4 marca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: Dr Konrad Siudowski; zastępca Przewodniczącego: Mikołaj Zakrzewski; członkowie: Antoni Chwastek, Walenty Malinowski, Kazimierz Sobolewski,
po zapoznaniu się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy wiejskiej Morzeszczyn i stwierdzeniu, że sytuacja tej gminy jest bardzo trudna — na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) postanawia do niżej wymienionych zobowiązań gminy wiejskiej Morzeszczyn, powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. i wynoszących według zapodania gminy wiejskiej Morzeszczyn kwotę 6.407 zł kapitału i 930 zł odsetek i zastosować następujące ulgi:

1) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Morzeszczyn wobec Zakładu św. Józefa w Pelplinie za leczenie gminno-ubogich w kwocie 1.015 zł,

2) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Morzeszczyn wobec Apteki „Pod Orłem" za lekarstwa dla gminno-ubogich w kwocie 112 zł,

3) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Morzeszczyn wobec Administracji Wydawnictw Lotniczych w Warszawie za księgi pamiątkowe w kwocie 205 zł,

4) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Morzeszczyn wobec Bolesława Radtkego w Rzeżęcinie za remont szkoły w kwocie 246 zł,

5) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Morzeszczyn wobec Władysława Makowskiego z Nowej Cerkwi z tytułu 6% pożyczki na zasilenie funduszów kasowych sołectwa w Nowej Cerkwi w kwocie 2.000 zł kapitału i 590 zł odsetek,

6) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Morzeszczyn wobec Marii Trepnau w Królówlesie z tytułu 6% pożyczki na budowę drogi w Królówlesie w kwocie 2.000 zł kapitału i 340 zł odsetek,

7) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Morzeszczyn wobec Katolickiego Urzędu Parafialnego w Dzierżążnie z tytułu zaległej dzierżawy za lokal szkolny za czas od 1930 r. do 1933 r. w kwocie 480 zł,

8) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Morzeszczyn wobec Kreissparkasse w Marienwerder z tytułu 5% długoterminowej pożyczki z 4 maja 1916 r. na budowę drogi w kwocie 349 zł

a) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki,

b) obniża się oprocentowanie z dniem 1 marca 1937 r. na 3%,

c) rozkłada się spłatę kapitału, począwszy od 1 kwietnia 1937 r. na 5 równych rat rocznych.

Od powyższego planu oddłużenia — na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) oraz § 15 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) przysługuje wierzycielowi w ciągu 4 tygodni od daty ogłoszenia prawo odwołania się do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministerstwie Skarbu przez Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Toruń, dnia 4 marca 1937 r.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer.

Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

Plan
oddłużenia gminy wiejskiej Małe Walichnowy powiatu tczewskiego.

Komisja Oszczędnościowo - Oddłużeniowa dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu na posiedzeniu w dniu 4 marca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: Dr Konrad Siudowski; zastępca Przewodniczącego: Mikołaj Zakrzewski; członkowie: Antoni Chwastek, Walenty Malinowski, Kazimierz Sobolewski,
po zapoznaniu się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy wiejskiej Małe Walichnowy i stwierdzeniu, że sytuacja tej gminy jest bardzo trudna — na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) postanawia do niżej wymienionych zobowiązań gminy wiejskiej Małe Walichnowy, powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. i wynoszących według zapodania

gminy wiejskiej Małe Walichnowy kwotę 2.116 zł kapitału i 856 zł 27 gr odsetek zastosować następujące ulgi:

1) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Małe Walichnowy wobec Szpitala św. Józefa w Pelplinie z tytułu kosztów leczenia bezrobotnych w kwocie 345 zł 15 gr,

2) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Małe Walichnowy wobec Jaworznickich komunalnych kopalni węgla „Żegluga Polska" Sp. Akc. w Krakowie z tytułu należności za węgiel, dostarczony w r. 1932 w kwocie 243 zł,

3) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Małe Walichnowy wobec Kreissparkasse w Marienwerder z tytułu 4¼% niehipotecznej pożyczki, zaciągniętej 28 września 1908 r. w kwocie 847 zł 84 gr kapitału i 540 zł 27 gr odsetek,

4) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Małe Walichnowy wobec Kreissparkasse w Marienwerder z tytułu 4½% niehipotecznej pożyczki, zaciągniętej 2 lipca 1915 r. i 3 września 1917 r. w kwocie 480 zł kapitału i 316 zł odsetek,

a) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki i koszty uboczne,
b) obniża się oprocentowanie z dniem 1 marca 1937 r. na 3%,
c) rozkłada się spłatę kapitału, począwszy od 1 kwietnia 1937 r. na 5 równych rat rocznych.

Od powyższego planu oddłużenia — na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) oraz § 15 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) przysługuje wierzycielowi w ciągu 4 tygodni od daty ogłoszenia prawo odwołania się do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministerstwie Skarbu przez Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Toruń, dnia 4 marca 1937 r.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer.

Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

Plan
oddłużenia gminy wiejskiej Opalenie powiatu tczewskiego.

Komisja Oszczędnościowo - Oddłużeniowa dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu na posiedzeniu w dniu 4 marca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: Dr Konrad Siudowski; zastępca Przewodniczącego: Mikołaj Zakrzewski; członkowie: Antoni Chwastek, Walenty Malinowski, Kazimierz Sobolewski,
po zapoznaniu się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy wiejskiej Opalenie i stwierdzeniu, że sytuacja tej gminy jest bardzo trudna — na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) postanawia do niżej wymienionych zobowiązań gminy wiejskiej Opalenie, powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. i wynoszących według zapodania gminy wiejskiej Opalenie kwotę 1.899 zł 38 gr kapitału i 686 zł 48 gr odsetek i kosztów zastosować następujące ulgi:

1) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Opalenie wobec Kreissparkasse w Marienwerder z tytułu długoterminowej 4% pożyczki z 1897 r. na budowę szkoły w kwocie 211 zł kapitału i 225 zł 94 gr odsetek i kosztów,

2) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Opalenie wobec Kreissparkasse w Marienwerder z tytułu długoterminowej 4½% pożyczki z r. 1914 w kwocie 653 zł 38 gr kapitału i 455 zł 34 gr odsetek i kosztów,

3) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Opalenie wobec Kreissparkasse w Marienwerder z tytułu długoterminowej 4½% pożyczki z r. 1912 na budowę szosy w kwocie 1.035 zł kapitału i 5 zł 20 gr odsetek i kosztów,

a) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki i koszty,
b) obniża się oprocentowanie z dniem 1 marca 1937 r. na 3%,
c) rozkłada się spłatę kapitału, począwszy od 1 kwietnia 1937 r. na 5 równych rat rocznych.

Od powyższego planu oddłużenia — na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) oraz § 15 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) przysługuje wierzycielowi w ciągu 4 tygodni od daty ogłoszenia prawo odwołania się do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministerstwie Skarbu przez Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Toruń, dnia 4 marca 1937 r.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer.

Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

Plan
oddłużenia gminy wiejskiej Pelplin wieś powiatu tczewskiego.

Komisja Oszczędnościowo - Oddłużeniowa dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu na posiedzeniu w dniu 4 marca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: Dr Konrad Siudowski; zastępca Przewodniczącego: Mikołaj Zakrzewski; członkowie: Antoni Chwastek, Walenty Malinowski, Kazimierz Sobolewski,
po zapoznaniu się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy wiejskiej Pelplin wieś i stwierdzeniu, że sytuacja tej gminy jest bardzo trudna — na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) postanawia do niżej wymienionych zobowiązań gminy wiejskiej Pelplin wieś, powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. i wynoszących według zapodania gminy wiejskiej Pelplin wieś kwotę 2.640 zł 39 gr zastosować następujące ulgi:

1) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Pelplin wieś wobec Stefana Cieślewicza, kierownika szkoły w Bielawkach z tytułu reszty niezrealizowanych budżetów szkolnych w latach 1930 do 1934 w kwocie 553 zł 60 gr,

2) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Pelplin wieś wobec Ludwika Hoffmeistera w Tczewie z tytułu należności za pompę w Pomyjach w kwocie 699 zł 94 gr,

3) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Pelplin wieś wobec Władysława Nelki w Kulicach z tytułu pożyczki na remont szkoły w Kulicach w kwocie 300 zł,

4) w stosunku do zobowiązania gminywiejskiej Pelplin wieś wobec Szpitala św. Józefa w Pelplinie z tytułu zaległych kosztów leczenia w kwocie 847 zł 85 gr,

5) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Pelplin wieś wobec Szpitala św. Wincentego w Tczewie z tytułu zaległych kosztów leczenia Nagórskiej z Rajków w kwocie 239 zł,

a) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki,

b) obniża się oprocentowanie z dniem 1 marca 1937 r. na 3%,

c) rozkłada się spłatę kapitału, począwszy od 1 kwietnia 1937 r. na 5 równych rat rocznych .

Od powyższego planu oddłużenia — na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) oraz § 15 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) przysługuje wierzycielowi w ciągu 4 tygodni od daty ogłoszenia prawo odwołania się do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministerstwie Skarbu przez Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Toruń, dnia 4 marca 1937 r.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer.

Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

Plan
oddłużenia gminy wiejskiej Subkowy powiatu tczewskiego.

Komisja Oszczędnościowo - Oddłużeniowa dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu na posiedzeniu w dniu 4 marca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: Dr Konrad Siudowski; zastępca Przewodniczącego: Mikołaj Zakrzewski; członkowie: Antoni Chwastek, Walenty Malinowski, Kazimierz Sobolewski,
po zapoznaniu się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy wiejskiej Subkowy i stwierdzeniu, że sytuacja tej gminy jest bardzo trudna — na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) postanawia do niżej wymienionych zobowiązań gminy wiejskiej Subkowy, powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. i wynoszących według zapodania gminy wiejskiej Subkowy kwotę 2.743 zł 86 gr zastosować następujące ulgi:

1) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Subkowy wobec firmy Ewald Jahnke w Gniewie z tytułu należności za materiał do budowy pompy w Gorzędzieju w kwocie 326 zł i kosztów sądowych i egzekucyjnych w kwocie 95 zł,

2) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Subkowy wobec Szpitala św. Wincentego w Tczewie za leczenie gminno-ubogich w kwocie 1.299 zł 80 gr,

3) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Subkowy wobec Starej Apteki „Pod Lwem" — właściciel Kazimierz Nadolski w Tczewie za lekarstwa w kwocie 522 zł 06 gr,

4) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Subkowy wobec Szpitala Joanitów w Tczewie za leczenie gminno-ubogich w kwocie 499 zł,

a) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki,

b) obniża się oprocentowanie z dniem 1 marca 1937 r. na 3%,

c) rozkłada się spłatę kapitału, począwszy od 1 kwietnia 1937 r. na 5 równych rat rocznych.

Od powyższego planu oddłużenia — na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) oraz § 15 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) przysługuje wierzycielowi w ciągu 4 tygodni od daty ogłoszenia prawo odwołania się do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministerstwie Skarbu przez Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Toruń, dnia 4 marca 1937 r.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer.

Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

Plan oddłużenia gminy wiejskiej Tczew wieś powiatu tczewskiego.

Komisja Oszczędnościowo - Oddłużeniowa dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu na posiedzeniu w dniu 4 marca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: Dr Konrad Siudowski; zastępca Przewodniczącego: Mikołaj Zakrzewski; członkowie: Antoni Chwastek, Walenty Malinowski, Kazimierz Sobolewski,

po zapoznaniu się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy wiejskiej Tczew wieś i stwierdzeniu, że sytuacja tej gminy jest bardzo trudna — na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) postanawia do niżej wymienionych zobowiązań gminy wiejskiej Tczew wieś, powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. i wynoszących według zapodania gminy wiejskiej Tczew wieś kwotę 7.052 zł zastosować następujące ulgi:

1) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Tczew wieś wobec Szpitala św. Wincentego w Tczewie za leczenie gminno-ubogich w kwocie 3.219 zł 37 gr,

2) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Tczew wieś wobec Szpitala Joanitów w Tczewie za leczenie gminno-ubogich w kwocie 862 zł 25 gr,

3) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Tczew wieś wobec firmy Otton Büttner w Tczewie za węgiel dla wójtostwa i szkoły w kwocie 424 zł,

4) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Tczew wieś wobec Starej Apteki za lekarstwa w kwocie 211 zł 61 gr,

5) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Tczew wieś wobec Jana Petersa w Tczewie za materiały szkolne w kwocie 425 zł 50 gr,

6) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Tczew wieś wobec Samorządowego Instytutu Wydawniczego w Warszawie za materiały biurowe w kwocie 675 zł 40 gr,

7) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Tczew wieś wobec Reinharda Froesego w Miłobądziu za artykuły spożywcze dla bezrobotnych w kwocie 169 zł 87 gr,

8) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Tczew wieś wobec spadkobierców Landsberga w Miłobądziu z tytułu należności za zaległe komorne w kwocie 264 zł,

9) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Tczew wieś wobec Jana Preusa w Tczewie za cegły w kwocie 800 zł,

a) umarza się zaległe i należne po dzień 28 lutego 1937 r. odsetki,

b) obniża się oprocentowanie z dniem 1 marca 1937 r. na 3%,

c) rozkłada się począwszy od 1 kwietnia 1937 r. spłatę kapitału na 5 równych rat rocznych.

Od powyższego planu oddłużenia — na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) oraz § 15 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) przysługuje wierzycielowi w ciągu 4 tygodni od daty ogłoszenia prawo odwołania się do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministerstwie Skarbu przez Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Toruń, dnia 4 marca 1937 r.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer.

Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

Plan oddłużenia gminy wiejskiej Lulkowo powiatu toruńskiego.

Komisja Oszczędnościowo - Oddłużeniowa dla Samorządu przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu na posiedzeniu w dniu 4 marca 1937 r. w składzie:

Przewodniczący: Dr Konrad Siudowski; zastępca Przewodniczącego: Mikołaj Zakrzewski;

członkowie: Antoni Chwastek, Walenty Malinowski, Kazimierz Sobolewski,
po zapoznaniu się ze stanem gospodarczym i finansowym gminy wiejskiej Lulkowo i stwierdzeniu, że sytuacja tej gminy jest bardzo trudna — na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) postanawia do niżej wymienionych zobowiązań gminy wiejskiej Lulkowo, powstałych przed dniem 1 kwietnia 1934 r. i wynoszących według zapodania gminy wiejskiej Lulkowo kwotę 1.488 zł 71 gr kapitału i 1.007 zł 34 gr odsetek zastosować następujące ulgi:

1) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Lulkowo wobec Ignacego Cyrankowskiego w Papowie Toruńskim z tytułu należności za przeprowadzony w r. 1929 remont szkoły w Papowie Toruńskim w kwocie 1.111 zł 53 gr kapitału i 840 zł 16 gr odsetek,

2) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Lulkowo wobec adwokata Antoniego Paulusa w Toruniu z tytułu kosztów adwokackich w sprawie powyższej w kwocie 138 zł 35 gr,

3) w stosunku do zobowiązania gminy wiejskiej Lulkowo wobec architekta J. Rogali w Toruniu z tytułu remontu szkoły w Świerczynkach, przeprowadzonego w r. 1933 w kwocie 238 zł 83 gr kapitału i 167 zł 18 gr odsetek,

a) umarza się 50% zaległych i należnych po dzień 28 lutego 1937 r. odsetek,
b) obniża się z dniem 1 marca 1937 r. oprocentowanie na 3%,
c) rozkłada się spłatę kapitału, począwszy od 1 kwietnia 1937 r. na 5 równych rat rocznych.

Od powyższego planu oddłużenia — na podstawie art. 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. w brzmieniu dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 82 poz. 506) oraz § 15 rozporządzenia Ministrów Spraw Wewnętrznych, Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 16 kwietnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 31 poz. 231) przysługuje wierzycielowi w ciągu 4 tygodni od daty ogłoszenia prawo odwołania się do Centralnej Komisji Oszczędnościowo-Oddłużeniowej dla Samorządu przy Ministerstwie Skarbu przez Komisję Oszczędnościowo-Oddłużeniową przy Urzędzie Wojewódzkim Pomorskim w Toruniu.

Toruń, dnia 4 marca 1937 r.

Sekretarz: (—) Mgr Bauer.

Przewodniczący: (—) Dr Siudowski.

80.

OGŁOSZENIA SĄDOWE.

1. Uchwała. Postępowanie upadłościowe nad majątkiem dłużnika Joanny Samaskiewicz w Skarszewach po odbytym terminie końcowym i po dokonaniu wypłat całkowitej masy upadłościowej znosi się.
3 N 1/37.

Skarszewy, dnia 5 lutego 1937 r.

Sąd Grodzki.

2. Uchwała. W postępowaniu upadłościowym nad majątkiem F-y Kryszczyński i Ciesielski jawnej spółki handl. właśc. Adolf i Jadwiga Ciesielscy zwołuje się zebranie wierzycieli w tut. Sądzie pokój 39 na dzień 23 kwietnia 1937 r. godz. 10 z następującym porządkiem obrad:
1) badanie zgłoszonych wierzytelności,
2) wolne wnioski.
V N 5/33.

Toruń, dnia 3 marca 1937 r.

Sąd Grodzki.

3. Obwieszczenie. Na podstawie art. 32 ustawy o wykonaniu reformy rolnej złożył Urząd Wojewódzki Pomorski (Wydział Rolnictwa i Reform Rolnych do depozytu II ratę wynagrodzenia za przymusowo wykupiony grunt o obszarze 121.61.81 ha z nieruchomości zapisanej w księdze wieczystej Barniewice tom I, wykaz liczba 1 na rzecz asesora sądowego Ernesta Boelcke.

Celem podziału wymienionego wynagrodzenia wyznacza się termin na dzień 21 kwietnia 1937 r. godz. 12 w Sądzie Grodzkim w Kartuzach pokój nr 13.

Wierzyciele szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń, w hipotece nieujawnionych, winni zgłosić je najpóźniej w terminie wyznaczonym do podziału pod rygorem, że w razie niezgłoszenia rozdział wynagrodzenia nastąpi wedle stanu ujawnionego w hipotece z pominięciem innych ich roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.
I E 45/37.

Kartuzy, dnia 5 marca 1937 r.

Sąd Grodzki

4. Obwieszczenie. Na podstawie art. 32 ustawy o wykonaniu reformy rolnej złożył Urząd Wojewódzki Pomorski (Wydział Rolnictwa i Reform Rolnych) do depozytu II część wynagrodzenia za przymusowo wykupiony grunt o obszarze 39.93.03 ha z nieruchomości zapisanej w księdze wieczystej Wielkie Tuchomie tom I, wykaz liczba 129 na rzecz rolnika Zygmunta Czarneckiego.

Celem podziału wymienionego wynagrodzenia wyznacza się termin na dzień 21 kwietnia 1937 r. godz. 12 w Sądzie Grodzkim w Kartuzach pokój nr 13.

Wierzyciele szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń, w hipotece nieujawnionych, winni zgłosić je najpóźniej w terminie wyznaczonym do podziału pod rygorem, że w razie niezgłoszenia rozdział wynagrodzenia nastąpi wedle stanu ujawnionego w hipotece z pominięciem innych ich roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.
I E 46/37.

Kartuzy, dnia 6 marca 1937 r.

Sąd Grodzki.

5. Wywołanie. Poznańskie Ziemstwo Kredytowe w Poznaniu jako polska instytucja powiernicza Neue Westpreussische Landschaft postawiło wniosek na wywołanie listu hipotecznego, odnoszącego się do hipoteki w kwocie 4,600 mkn. zapisanej w księdze wieczystej nieruchomości Sielczno wykaz L. b. 6 w powiecie Kartuskim na rzecz Neue Westpreussische Landschaft.

Posiadacza tego dokumentu wzywa się, by najpóźniej na terminie w dniu 3 września 1937 r. przed południem o godzinie 10 w podpisanym Sądzie pokój liczba 15 odbyć się mającym, swoje prawa zgłosił i dokument ten przedłożył, w przeciwnym bowiem razie nastąpi unieważnienie dokumentu.
III Co 438/36.

Kościerzyna, dnia 9 grudnia 1936 r.

Sąd Grodzki.

6. Wywołanie. Poznańskie Ziemstwo Kredytowe w Poznaniu jako polska instytucja powiernicza Neue Westpreussische Landschaft postawiło wniosek na wywołanie listu hipotecznego, odnoszącego się do hipoteki w kwocie 3,100 mkn. zapisanej w księdze wieczystej nieruchomości Trzebuń tom IV wykaz L. b. 93 w powiecie kościerskim na rzecz Neue Westpreussische Landschaft.

Posiadacza tego dokumentu wzywa się, by najpóźniej na terminie w dniu 3 września 1937 r. przed południem o godzinie 10 w podpisanym Sądzie pokój liczba 15 odbyć się mającym, swoje prawa zgłosił i dokument ten przedłożył, w przeciwnym bowiem razie nastąpi unieważnienie dokumentu.
III Co 443/36.

Kościerzyna, dnia 9 grudnia 1936 r.

Sąd Grodzki.

7. Wywołanie. Poznańskie Ziemstwo Kredytowe w Poznaniu jako polska instytucja powiernicza Neue Westpreussische Landschaft postawiło wniosek na wywołanie listu hipotecznego, odnoszącego się do hipoteki w kwocie 3,300 mkn. zapisanej w księdze wieczystej nieruchoskim na rzecz Neue Westpreussische Landschaft.

Posiadacza tego dokumentu wzywa się, by najpóźniej na terminie w dniu 3 września 1937 r. przed południem o godzinie 10 w podpisanym Sądzie pokój liczba 15 odbyć się mającym, swoje prawa zgłosił i dokument ten przedłożył, w przeciwnym bowiem razie nastąpi unieważnienie dokumentu.
III Co 443/36.

Kościerzyna, dnia 9 grudnia 1936 r.

Sąd Grodzki.

8. Wywołanie. W sprawie o wywołanie listu hipotecznego na 3900 mk hipoteki zapisanej na nieruchomości Lidzbark wykaz 173 w dziale III pod poz. 10 własność Petroneli Lewandowskiej w Lidzbarku wniósł Zjednoczony Bank Spółdzielczy Spółdzielnia z nieograniczoną odpowiedzialnością w Brodnicy, jako wierzyciel właścicielki nieruchomości o wywołanie powyższego listu hipotecznego, koniecznego do zajęcia długu gruntowego powstałego dla właścicielki nieruchomości.

Posiadacza tego dokumentu wzywa się, by najpóźniej na terminie w dniu 8 września 1937 r. godz. 9 rano w podpisanym Sądzie pokój nr 33 odbyć się mającym, swoje prawa zgłosił i dokument ten przedłożył, w przeciwnym razie bowiem nastąpi pozbawienie mocy dokumentu.
2 Co 183/36.

Lidzbark, dnia 9 stycznia 1937 r.

Sąd Grodzki.

9. W sprawie przymusowego wykupu z nie-

ruchomości Starograd Szlachecki będącej własnością Wiktora Gółkowskiego Urząd Wojewódzki Pomorski (Wydział Rolnictwa i Reform Rolnych), złożył w Państwowym Banku Rolnym Oddz. w Grudziądzu, jako instytucji finansowej, upoważnionej w myśl rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr 3/30 poz. 19) do przyjęcia depozytu dla Sądu, następujące sumy I raty wynagrodzenia za przymusowo wykupioną część z nieruchomości Starogard Szlach. wykaz L. 1:

1) W obligacjach serii I-ej 3% Państwowej Renty Ziemskiej na sumę nominalną zł 9.700,— z kuponami płatnymi od dnia 1 czerwca 1937 r.

2) Gotówką 2.389,76 zł.

Sumy powyższe zostały wciągnięte na konto masy depozytowej nieruchomości ziemskiej Starogard Szlachecki powiat Starogard Nr 76.

O powyższym Sąd zawiadamia z tym nadmienieniem, że termin do rozdziału wynagrodzenia po myśli rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1927 r. o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności, ciążących na przymusowo wykupionych nieruchomościach ziemskich (Dz. U. R. P. Nr 3/28 poz. 22) wedle § 105 ustawy z dnia 24 marca 1897 r. (Dz. U. Rz. Niem. r. 1898 str. 713) wyznacza się w Sądzie Grodzkim w Starogardzie na dzień 12 kwietnia 1937 r. o godzinie 10 w pokoju nr 14.

Wierzyciele, szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń, w hipotece nieujawnionych, winni zgłosić je najpóźniej w terminie, wyznaczonym do rozdziału pod tym rygorem, że w razie niezgłoszenia rozdział wynagrodzenia nastąpi wedle stanu ujawnionego w hipotece, z pominięciem innych roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym, tracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.

I E 4/36.

Starogard, dnia 2 marca 1937 r.

Sąd Grodzki.

10. W sprawie przymusowego wykupu z nieruchomości Nowawieś wykaz L. 1 będącej własnością Stefana Przanowskiego, Urząd Wojewódzki Pomorski (Wydział Rolnictwa i Reform Rolnych) złożył w Państwowym Banku Rolnym Oddz. w Grudziądzu, jako instytucji finansowej, upoważnionej w myśl rozporządzenia z dnia 31 grudnia 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr 3/30 poz. 19) do przyjęcia depozytu dla Sądu, następujące sumy I raty wynagrodzenia za przymusowo wykupioną część z nieruchomości Nowawieś wykaz L. 1:

1) W obligacjach serii I-ej 3% Państwowej Renty Ziemskiej na sumę nominalną 14200,— zł z kuponami płatnymi od dnia 1 czerwca 1937 r.

2) Gotówką 3547,63 zł.

Sumy powyższe zostały wciągnięte na konto masy depozytowej nieruchomości ziemskiej Nowawieś powiat Starogard Nr 82.

O powyższym Sąd zawiadamia z tym nadmienieniem, że termin do rozdziału wynagrodzenia po myśli rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1927 r. o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności, ciążących na przymusowo wykupionych nieruchomościach ziemskich (Dz. U. R. P. Nr 3/28 poz. 22) wedle § 105 ustawy z dnia 24 marca 1897 r. (Dz. U. Rz. Niem. r. 1898 str. 713) wyznacza się w Sądzie Grodzkim w Starogardzie na dzień 12 kwietnia 1937 r. o godzinie 11 w pokoju nr 14.

Wierzyciele, szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń, w hipotece nieujawnionych, winni zgłosić je najpóźniej w terminie, wyznaczonym do rozdziału pod tym rygorem, że w razie niezgłoszenia rozdział wynagrodzenia nastąpi wedle stanu ujawnionego w hipotece, z pominięciem innych roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym, tracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.

I E 2/36.

Starogard, dnia 2 marca 1937 r.

Sąd Grodzki.

11. W sprawie przymusowego wykupu części nieruchomości Gawroniec wykaz 47 wniósł Urząd Wojewódzki Pomorski (Wydział Rolnictwa i Reform Rolnnych) pismem z dnia 5 stycznia 1937 r. o sądowy podział reszty wynagrodzenia za przymusowo wykupione 489,86,96 ha gruntów z nieruchomości Gawroniec wykaz 47 położonej w powiecie świeckim stanowiących b. własność wdowy Elżbiety Hoffmeyer.

Wynagrodzenie według zawiadomienia Urzędu Wojewódzkiego składa się:

1) z obligacyj serii I-szej 3%-owej Państwowej renty ziemskiej na sumę nominalną złotych w złocie 4,600,—,

2) gotówką w kwocie złotych w złocie 1.078,76.

Sąd przystąpi do sporządzenia planu podziału reszty wynagrodzenia po upływie 4 tygodni od dnia niniejszego ogłoszenia i to na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1927 r. o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności ciążących na przymusowo wykupionych nieruchomościach ziemskich (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr 3 poz. 22) łącznie z art. 790 i nast. 798 i nast. k. p. c.

Wierzyciele szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń w hipotece nieujawnionych, winni zgłosić je Sądowi Grodzkiemu w Świeciu najpóźniej przed przystąpieniem do sporządzenia planu podziału pod tym rygorem, że w razie niezgłoszenia, rozdział wynagrodzenia nastąpi wedle stanu ujawnionego w hipotece z pominięciem innych ich roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.
2 E 9/37.

Świecie, dnia 20 lutego 1937 r.

Sąd Grodzki.

12. W sprawie przymusowego wykupu części nieruchomości Krąplewice tom IX wykaz 92 wniósł Urząd Wojewódzki Pomorski (Wydział Rolnictwa i Reform Rolnych) pismem z dnia 22 stycznia 1937 r. o sądowy podział reszty wynagrodzenia za przymusowo wykupione 217,19,31 ha gruntów z nieruchomości Krąplewice wykaz 92, położonej w powiecie świeckim, stanowiących b. własność Maksa Nehringa.

Wynagrodzenie według zawiadomienia Urzędu Wojewódzkiego składa się:

1) z obligacyj serii I-szej 3%-owej Państwowej renty ziemskiej na sumę nominalną złotych w złocie 13.900,—,

2) gotówką w kwocie złotych w złocie 3.936.37.

Sąd przystąpi do sporządzenia planu podziału reszty wynagrodzenia po upływie 4 tygodni od dnia niniejszego ogłoszenia i to na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1927 r. o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności ciążących na przymusowo wykupionych nieruchomościach ziemskich (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr 3 poz. 22) łącznie z art. 790 i nast. 798 i nast. k. p. c.

Wierzyciele szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń w hipotece nieujawnionych, winni zgłosić je Sądowi Grodzkiemu w Świeciu najpóźniej przed przystąpieniem do sporządzenia planu podziału pod tym rygorem, że w razie niezgłoszenia, rozdział wynagrodzenia nastąpi wedle stanu ujawnionego w hipotece z pominięciem innych ich roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.
2 E 27/37.

Świecie, dnia 20 lutego 1937 r.

Sąd Grodzki.

13. W sprawie przymusowego wykupu części nieruchomości Brzemiona wykaz 16 i Szl. Zalesie wykaz 2, 13 i 192 wniósł Urząd Wojewódzki Pomorski pismem z dnia 9 lutego 1937 r. o sądowy podział reszty wynagrodzenia za przymusowo wykupione 340,58,06 ha gruntów z nieruchomości Brzemiona wykaz 16 i Szl. Zalesie wykaz 2, 13 i 192, położonej w powiecie świeckim, stanowiących b. własność Rosamundy Pauliny Nitykowskiej-Grellen.

Wynagrodzenie według zawiadomienia Urzędu Wojewódzkiego składa się:

1) z obligacyj serii I-szej 3%-owej Państwowej renty ziemskiej na sumę nominalną złotych w złocie 25.200,—,

2) gotówką w kwocie złotych w złocie 7.008,13.

Sąd przystąpi do sporządzenia planu podziału reszty wynagrodzenia po upływie 4 tygodni od dnia niniejszego ogłoszenia i to na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1927 r. o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności ciążących na przymusowo wykupionych nieruchomościach ziemskich (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr 3 poz. 22) łącznie z art. 790 i nast. 798 i nast. k. p. c.

Wierzyciele szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń w hipotece nieujawnionych, winni zgłosić je Sądowi Grodzkiemu w Świeciu najpóźniej przed przystąpieniem do sporządzenia planu podziału pod tym rygorem, że w razie niezgłoszenia, rozdział wynagrodzenia nastąpi wedle stanu ujawnionego w hipotece z pominięciem innych ich roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.
2 E 49/37.

Świecie, dnia 20 lutego 1937 r.

Sąd Grodzki.

14. Wywołanie. Władysław i Leokadia małż. Nogowscy zamieszk. w Grudziądzu ul. Legionów 17 postawili wniosek na wywołanie listu hipotecznego hipoteki zapisanej w księdze wieczystej nieruchomości Osie tom XXI wykaz L. 733 w dziale III pod Nr 6 w kwocie 8.000 mk na rzecz Komunalnej Kasy Oszczędności powiatu świeckiego w Świeciu.

Posiadacza tego dokumentu wzywa się, by najpóźniej na terminie w dniu 23 września 1937 r. przed południem o godzinie 10 w podpisanym Sądzie pokój L. 17 odbyć się mającym, swoje prawa zgłosił i dokument ten przedłożył, w przeciwnym bowiem razie nastąpi unieważnienie dokumentu.
3 F 7/36.

Świecie, dnia 2 marca 1937 r.

Sąd Grodzki.

15. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych pod numerem 580 dnia 20 listopada 1936 r. wpisano, że starszy bosman Walenty Czyż i jego żona Marta z domu Walkowiak, oboje z Gdyni, umową notarialną z dnia 13 sierpnia 1936 r. ustanowili ogólną wspólność majątkową.

Sąd Grodzki w Gdyni.

16. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych pod numerem 579 dnia 30 października 1936 r. wpisano, że palacz Klemens Sprada i jego żona Łucja z domu Skrzoska, oboje z Orłowa Morskiego, umową notarialną z dnia 16 września 1936 r. ustanowili ogólną wspólność majątkową.

Sąd Grodzki w Gdyni.

17. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych pod numerem 577 dnia 28 października 1936 r. wpisano, że elektromonter Feliks Krueger i jego żona Anna z domu Tabor, oboje z Gdyni-Chylonii umową notarialną z dnia 3 lipca 1936 r. ustanowili zupełny rozdział majątkowy z wykluczeniem mężowskiego prawa zarządu i użytkowania.

Sąd Grodzki w Gdyni.

18. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych pod numerem 578 dnia 28 września 1936 r. wpisano, że właściciel kawiarni Władysław Fangrat i jego żona Teresa z domu Szymanowicz z Gdyni, umową notarialną z dnia 17 września 1936 r. ustanowili zupełny rozdział majątkowy z wykluczeniem mężowskiego prawa zarządu i użytkowania.

Sąd Grodzki w Gdyni.

19. W rejestr małżeńskich praw majątkowych wpisano: Bolesław Piłat, rolnik i jego żona Agata ur. Podjacka w Barłożnie, umową z dnia 2 stycznia 1937 r. zawarli ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem dalszej wspólności majątkowej.

Starogard, dnia 3 marca 1937 r.

Sąd Grodzki.

20. W tutejszym rejestrze małżeńskich praw majątkowych wpisano dziś pod nr 444 przy małżonkach Wiktorze Serkowskim rolniku i tegoż żonie Janinie Serkowskiej z domu Sugier oboje w Turzy, pow. Tczew: Umową notarialną z dnia 20 października 1936 r. ustanowiono ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem dalszego jej trwania z dziećmi po śmierci jednego z małżonków.

Tczew, dnia 20 lutego 1937 r.

Sąd Grodzki.

21. Do rejestru małżeńskich praw majątkowych wpisano na stronie 3052, że małżonkowie Władysław i Zofia z Szczepanowskich Krzywdzińscy z Rogówka pow. Toruń kontraktem notarialnym z dnia 17 grudnia 1936 r. umówili ogólną wspólność majątkową.

Toruń, dnia 30 stycznia 1937 r.

Sąd Grodzki.

22. Do rejestru małżeńskich praw majątkowych wpisano na stronie 3051, że małżonkowie Mieczysław i Helena z Gutowskich — Bęben z Rzęczkowa pow. Toruń kontraktem notarialnym z dnia 3 grudnia 1936 r. umówili ogólną wspólność majątkową.

Toruń, dnia 29 stycznia 1937 r.

Sąd Grodzki.

23. Do rejestru małżeńskich praw majątkowych wpisano na stronie 3050, że Kurt August Fenske i Hilda Dora z domu Block małżonkowie Fenske w Świerczynkach pow. Toruń kontraktem notarialnym z dnia 3 grudnia 1936 r. umówili ogólną wspólność majątkową.

Toruń, dnia 28 stycznia 193/ r.

Sąd Grodzki.

24. W rejestrze małżeńskich praw majątkowych pod L. 460 wpisano dziś, że małżonkowie Karol Rathke i Elli z domu Broese w Płoskowie postanowili umową małżeńską z dnia 5 listopada 1936 r. repert. notariusza Gracza w Sępólnie Nr 607/36 ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem przedłużenia po śmierci jednego z małżonków.

Więcbork, dnia 12 lutego 1937 r.

Sąd Grodzki.

25. Do rejestru małżeńskich praw majątkowych wpisano pod nr 826, że małżonkowie August Sodtke rolnik i tegoż żona Marta urodzona Patzer z Dąbrowy kontraktem notarialnym z dnia 1 grudnia 1936 r. zawarli ogólną wspólność majątkową.

Sępólno, dnia 8 stycznia 1937 r.

Sąd Grodzki.

26. W rejestrze małżeńskich praw majątkowych pod R M 2157 wpisano: Jan Bień i tegoż żona Kamila z d. Tomaszewska zam. w Polskim Konopacie. Aktem z dnia 18 listopada 1936 r. zawarli ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem dalszego jej trwania po śmierci jednego z małżonków.

Świecie, dnia 4 marca 1937 r.

Sąd Grodzki.

27. Ogłoszenie. Wyrokiem wykluczającym tutejszego Sądu z dnia 17 listopada 1936 III Co 14/36 został pozbawiony mocy częściowy list hipoteczny wystawiony dla hipoteki, zapisanej w dziale III pod nr 13 wzgl. 2 nieruchomości Wałdowo tom I wykaz liczba 20 i 30 w kwocie 2000 marek niemieckich na rzecz Anny Niemczyk obecnie zamężnej Wojciechowskiej w Bydgoszczy.

Sępólno, dnia 1 lutego 1937 r.

Sąd Grodzki.

28. Wywołanie. Fanny Gothajner ur. Fenchel żona kupca w Sępólnie wystąpiła z wnioskiem o wywołanie listu hipotecznego odnoszącego się do hipoteki w kwocie 10.000 marek n. zaintabulowanych na nieruchomości Sępólno wykaz liczba 248 w dziale III pod nr 8 na rzecz Ottona Flatauera w Berlinie.

Posiadacza listu hipotecznego wzywa się, by najpóźniej w terminie wywoławczym wyznaczonym na dzień 9 września 1937 r. godz. 10 w niżej oznaczonym Sądzie, pokój nr 6 zgłosił swe prawa i przedłożył list hipoteczny, w przeciwnym razie dokument ten zostanie pozbawiony mocy prawnej.
III Co 3/37.

Sępólno, dnia 9 marca 1937 r.

Sąd Grodzki.

29. W myśl art. 32 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr 1/1926 poz. 1), ze względu na przymusowy wykup obszaru 150,00.00 ha z nieruchomości zapisanej w księdze wieczystej Wielkie Koszelewy (Rapaty) tom VII, wykaz 194, będącej własnością małoletniego Wiktora Dzierżykraj Wałkowiaka, zamieszkałego w Toruniu, Urząd Wojewódzki Pomorski w Toruniu (Wydział Rolnictwa i Reform Rolnych) złożył do depozytu Państwowego Banku Rolnego, oddział w Grudziądzu, wynagrodzenie w kwocie:

a) gotówką 4.894.60 zł,
b) w obligacjach 3%-ej Państwowej Renty Ziemskiej serii I-ej płatnych w/g wartości nominalnej na sumę nominalną złotych w złocie 24.400.00 zł.

Zgodnie z przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 3/1928 poz. 22) wyznacza się termin do podziału wynagrodzenia na dzień 29 kwietnia 1937 r. o godz. 10 pokój 17 w niżej podpisanym Sądzie.

Wierzyciele, szukający zaspokojenia z wynagrodzenia roszczeń w hipotece nieujawnionych, winni je zgłosić najpóźniej w terminie, wyznaczonym do rozdziału pod tym rygorem, że w razie niezgłoszenia rozdział wynagrodzenia nastąpi wedle stanu, ujawnionego w hipotece, z pominięciem innych ich roszczeń, a roszczenia oparte na prawie publicznym, stracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.
3 E 170/36.

Działdowo, dnia 8 marca 1937 r.

Sąd Grodzki.

30. Do tutejszego rejestru małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś pod nr 1951, że małżonkowie Feliks Reetz i tegoż żona Waleria Reetz z domu Śliwińska zam. w Słupie powiat Grudziądz umową notarialną z dnia 24 października 1936 r. zawarli ogólną wspólność majątkową kończącą się z chwilą śmierci jednego z małżonków.

Grudziądz, dnia 5 lutego 1937 r.

Sąd Grodzki.

31. Do tutejszego rejestru małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś pod nr 1950, że małżonkowie rolnik Wojciech Bień i tegoż żona Apolonia z domu Stec zam. w Mniszku pow. Świecie umową notarialną z dnia 30 września 1936

r. zawarli ogólną wspólność małżeńsko-majątkową.

Grudziądz, dnia 5 lutego 1937 r.

Sąd Grodzki.

32. Do tutejszego rejestru małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś pod nr 1947, że małżonkowie właściciel ziemski Czesław Kempka i tegoż żona Helena z domu Paczkowska zam. w Kalmuzach powiat Grudziądz umową notarialną z dnia 19 października 1936 r. postanowili zupełny rozdział majątkowy.

Grudziądz, dnia 5 lutego 1937 r.

Sąd Grodzki.

33. Do tutejszego rejestru małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś pod nr 1945, że małżonkowie Oswald Schulz i Dorota z domu Kolm zam. w Nowych Mostach powiat Grudziądz umową notarialną z dnia 15 lutego 1936 r. zawarli ogólną wspólność majątkową.

Grudziądz, dnia 5 lutego 1937 r.

Sąd Grodzki.

34. Do tutejszego rejestru małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś pod nr 1948, że małżonkowie rolnik Otton Rotzol i jego żona Hulda ur. Görke zamieszkali w Polskich Łopatkach powiat Grudziądz umową notarialną z dnia 13 października 1932 r. zawarli ogólną wspólność majątkową z wykluczeniem dalszego trwania wspólności po śmierci jednego z małżonków.

Grudziądz, dnia 5 lutego 1937 r.

Sąd Grodzki.

35. Do tutejszego rejestru małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś pod nr 1946, że małżonkowie robotnik Feliks Radtke i tegoż żona Irena z domu Sienkiewicz zam. w Białochowie powiat Grudziądz umową notarialną z dnia 5 listopada 1936 r. postanowili ogólną wspólność majątkową.

Grudziądz, dnia 5 lutego 1937 r.

Sąd Grodzki.

36. Do tutejszego rejestru małżeńskich praw majątkowych zapisano dziś pod nr 1949, że małżonkowie rolnik Stanisław Pośledník i jego żona Maria ur. Guziołek z Nowej-Wsi powiat Grudziądz umową notarialną z dnia 28 grudnia 1932 r. zawarli ogólną wspólność majątkową.

Grudziądz, dnia 5 lutego 1937 r.

Sąd Grodzki.

37. Obwieszczenie. W sprawie egzekucyjnej Skarb Państwa c/a Krieger Waldówko złożono na zlecenie Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego w Toruniu w Państwowym Banku Rolnym oddział Grudziądz jako depozyt do dyspozycji Sądu Grodzkiego w Sępólnie a stanowiący pierwszą ratę wynagrodzenia za przymusowe wykupienie 161,75,77 ha gruntów z nieruchomości Wałdówko położonych w powiecie sępoleńskim będące własnością Ulricha Kriegera w Wałdówku kwotę:

1) w obligacjach serii I-szej 3% państw. renty ziemskiej na sumę nominalną zł w zł. 45.000,

b) w gotówce zł w zł. 11.250.

Termin do podziału wynagrodzenia wyznacza się na 28 kwietnia 1937 r. godz. 11 pokój nr 6 w podpisanym Sądzie.

Wierzyciele szukający zaspokojenie z wynagrodzenia roszczeń w hipotece nieujawnionych winni się zgłosić najpóźniej w terminie wyznaczonym do podziału pod rygorem, że w razie nie zgłoszenia się, nastąpi podział wynagrodzenia wedle stanu ujawnionego w księdze wieczystej z pominięciem innych ich roszczeń a w szczególności roszczeń opartych na prawie publicznym tracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.

III E 14/37.

Sępólno, dnia 8 marca 1937 r.

Sąd Grodzki.

38. Obwieszczenie. W sprawie egzekucyjnej Skarb Państwa c/a Ramus Walter złożono na zlecenie Urzędu Wojewódzkiego Pomorskiego w Toruniu w Państwowym Banku Rolnym oddział Grudziądz jako depozyt do dyspozycji Sądu Grodzkiego w Sępólnie a stanowiący pierwszą ratę wynagrodzenia za przymusowe wykupienie 180,86,03 ha gruntów z nieruchomości Przepałkowo położonych w powiecie sępoleńskim będące własnością Waltera Rasmusa z Przepałkowa kwotę:

1) w obligacjach serii I-szej 3% państw. renty ziemskiej na sumę nominalną zł w zł. 44.400,

2) w gotówce zł w zł. 11.100.

Termin do podziału wynagrodzenia wyznacza się na 28 kwietnia 1937 r. godz. 11 pokój nr 6 w podpisanym Sądzie.

Wierzyciele szukający zaspokojenie z wynagrodzenia roszczeń w hipotece nieujawnionych winni się zgłosić najpóźniej w terminie wyznaczonym do podziału pod rygorem, że w razie nie zgłoszenia się, nastąpi podział wynagrodzenia wedle stanu ujawnionego w księdze wieczystej z pominięciem innych ich roszczeń a w szczególności roszczeń opartych na prawie publicznym tracą uprzywilejowane pierwszeństwo i znaleźć będą mogły zaspokojenie tylko z reszty wynagrodzenia, jaka pozostanie po zaspokojeniu wierzycieli hipotecznych.

III E 13/37.

Sępólno, dnia 8 marca 1937 r.

Sąd Grodzki.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Ogłoszenie Dyrekcji Lasów Państwowych w Toruniu.

Zarządzeniem Dyrekcji Lasów Państwowych w Toruniu z dnia 1 marca 1937 r. znak Ub. G. 912/68 — 46 zniesiony został sekwestr administracyjny na majątek państwowy Wielki Łęck pow. działdowskiego, dzierżawionym przez Jana Skąpskiego ustanawiany w dniu 6 lipca 1933 r.

Toruń, dnia 6 marca 1936 r.

(—) Zdrójkowski,
Kierownik Biura Użytków Ubocznych i Gospodarstw Nieleśnych.

Przetarg.

Więzienie w Wejherowie ogłasza na dzień 23 marca 1937 r. godz. 11 przed południem przetarg ofertowy na dostawę różnych artykułów żywnościowych, na okres trzech miesięczny, loco więzienie w Wejherowie.

Do oferty należy dołączyć próbki oferowanych artykułów. Ponadto należy dołączyć kwit Kasy Urzędu Skarbowego w Wejherowie — na złożone w tej Kasie na r-k sum depozytowych Więzienia — wadium w wysokości 3% wartości oferowanych artykułów.

Ofertę bez kwitu Kasy Skarbowej na złożone wadium nie będą rozpatrywane.

O bliższe informacje należy się zgłaszać do Więzienia w Wejherowie.

Naczelnik więzienia:
(—) Jan Olech,
kom. str. więz.

Ogłoszenia o zaginięciu dokumentów.

1. Józef Murawski, zamieszkały w Gdyni, zgłasza zagubienie książeczki wojskawej wydanej przez P. K. U. Kalisz.
2. Wiktor Wałdach, zamieszkały w Buczku, zgłasza zaginięcie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Kaścierzyna.
3. Czesław Skrzypczak, zamieszkały w Wielkim Zajączkowie, zgłasza kradzież książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Grudziądz, oraz dowodu osobistego wydanego przez Zarząd Gminny w Nowem.
4. Adam Wryk, zamieszkały w Demlinie, zgłasza zaginięcie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. w Kościerzynie.
5. Leon Budzyński, zamieszkały w Rumianie, zgłasza zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Grudziądz.
6. Antoni Mielewczyk, zamieszkały w Gdyni-Orłowie, zgłasza zagubienie dowodu osabistega z poświadczeniem obywatelstwa polskiego wystawionego przez Starostwo pawiatawe kościerskie
7. Franciszek Szykowski, zamieszkały w Mirycach, zgłasza kradzież książeczki wajskowej i karty mob. wydanej przez P. K. U. Staragard.
8. Jan Grachowalski, zamieszkały w Elzanowie powiatu wąbrzeskiego, zgłasza kradzież książeczki wojskowej, wydanej przez P. K. U. Rypin, oraz dowodu osobistego wydanego przez Sałectwo w Ostrowitem.
9. Leon Ziemann, zamieszkały w Szemudzie zgłasza zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Gdynia.
10. Feliks Olstowski, zamieszkoły w Gdyni, zgłasza zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Starogard.
11. Władysław Przybylski, zamieszkały w Chełmnie, zgłasza zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Sosnowiec.
12. Zagubiono pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych Nr 13854 wystawione przez Urząd Wajewódzki Poznański na nazwisko Stefana Wdowickiego zamieszkałego w Gdyni.
13. Józef Wróblewski, zamieszkały w Wałdawku, zgłasza zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Starogard.
14. Dr med. Fr. Kozłowski, zamieszkały w Bradnicy, zgłasza zagubienie tablicy samochodowej Nr PM 54099.
15. Zagubiano książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Kalisz araz dawód osobisty wydany przez Starastwo Kaliskie na nazwisko Bolesław Wojcieszak.
16. Zagubiono książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Łuck. Bohdan Sawicki.
17. Józef Śliwiński, zamieszkały w Unisławiu po-

wiatu chełmińskiego zgłasza zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Toruń.

18. Zaginął dowód tożsamości konia Nr 723698 seria A Sylwestra Sadowskiego z Bielic.

19. Władysław Gołąbek, zamieszkały w Gdyni, zgłasza zaginięcie pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych Nr 7732.

20. Helmut Trienke, zamieszkały w Pruszczu powiatu świeckiego, zgłasza zagubienie pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych wydanego przez Urząd Wojewódzki Pomorski.

21. Stanisław Hass, zamieszkały w Toruniu, zgłasza zagubienie pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych, wydanego przez Urząd Wojewódzki Pomroski.

22. Stanisław Grzybowski, zamieszkały w Bocieniu powiatu toruńskiego, zgłasza zaginięcie dowodów tożsamości koni seria A Nr Nr 606573, 606451, 606567, 606582, 606591, 606606, 606595, 606446; seria D Nr Nr 997981, 997982, 844581; seria E Nr Nr 130204, 142562, 146872, 149443, 130207, 130205, 139989, 149444, 130206, 46731, 149441, 142560, 149440, 146877, 142561, 146875, 149442, 126255; seria F Nr 711030.

23. Antoni Guzowski, zamieszkały w Rożentolu, zgłasza zagubienie dowodu tożsamości konia seria D Nr 946861 i Nr 865332.

24. Konrad Jackiewicz, zamieszkały w Kazanicach, zgłasza zagubienie dowodu tożsamości konia seria D Nr 946929.

25. Anastazy Lewna, zamieszkały w Łączyńskiej Hucie powiatu kartuskiego, zgłasza zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Kościerzyna.

26. Józef Łożyński, zamieszkały w Wąpiersku powiatu działdowskiego, zgłasza zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Ciechanów.

27. Albin Cerowski, zamieszkały w Starych Polaszkach, zgłasza zagubienie karty wojskowej wydanej przez P. K. U. Kościerzyna.

28. Ubezpieczalnia Społeczna w Tczewie, unieważnia z powodu zagubienia legitymację ubezpieczeniową nr 7210999 wystawioną na nazwisko Maksymilian Czerwiński, Bobowo, pow. Starogard.

29. Stanisław Kamiński, zamieszkały w Wąbrzeźnie, zgłasza zagubienie książeczki wojskowej wystawionej przez P. K. U. Toruń.

30. Chorąży Antoni Stawski, unieważnia zaginioną książeczkę wojskową wydaną przez P. K. U. Toruń.

31. Tadeusz Andrzejczak, zamieszkały w Gdyni, zgłasza zagubienie dowodu osobistego.

32. Robert Konkol, zamieszkały w Gdyni, zgłasza zagubienie książeczki wojskowej wydanej przez P. K. U. Kościerzyna oraz karty mob. wydanej przez P. K. U. Gdynia.

33. Zagubiono książeczkę wojskową na nazwisko Władysław Koob wystawioną przez P. K. U. Warszawa.

34. Jan Radzicki, zamieszkały w Grudziądzu, zgłasza zagubienie prawa jazdy samochodem.

Adres redakcji i administr. „Pom. Dziennika Wojewódzkiego": Urząd Wojewódzki Pomorski, Toruń, telefon Redakcji 14-95, Administracji 10-89. — Prenumerata: za rok 18,— zł, za kwartał 5,— zł. Cena niniejszego numeru 1,— zł. Cena ogłoszeń: wiersz jednołamowy 60 groszy. — Prenumeratę należy zamawiać bezpośrednio tylko w Administracji. Wszelkie należności winny być wpłacane na konto czekowe P. K. O. Nr. 211961.

Czcionkami Drukarni Spółdzielczej, Toruń, ul. Mickiewicza 2-4 (Dom Społeczny).